NİLGÜN MARMARA

daktiloya çekilmiş

ŞİİRLER

§
ŞİİR

NİLGÜN MARMARA

1958'de İstanbul'da doğdu. Kadıköy Maarif Koleji'ni bitirdi. Yüksek öğrenimini Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı. Kitapları: *Daktiloya Çekilmiş Şiirler* (1988), *Metinler* (1990), *Kırmızı Kahverengi Defter* (1993) ve *Sylvia Plath'ın Şairliğinin İntiharı Bağlamında Analizi* (2006). 13 Ekim 1987'de aramızdan ayrıldı.

NİLGÜN MARMARA

DAKTİLOYA ÇEKİLMİŞ ŞİİRLER

(1977-1987)

§

Şiir 47

Daktiloya Çekilmiş Şiirler
Nilgün Marmara

Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak tasarım: Bilge Barhana
Dizgi: Bahar Kuru

© 1988, Nilgün Marmara
© 2006; bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: 1988, Şiir Atı Yayıncılık
2. Basım: 2002, Telos Yayıncılık
3. Basım: Kasım 2006, Everest Yayınları
4. Basım: Şubat 2008, Everest Yayınları

ISBN: 978 - 975 - 289 - 356 - 2

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (0212) 674 97 23
Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Fax: 0 212 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Fax: 0 212 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İÇİNDEKİLER

Çocuk Hanımefendi ix
İzlenimci Şiir **1**
Çiçek Dürbünü Benzetisi İyimserce **3**
Ancak Yazgıdır Bu **7**
Kalık Ağ **9**
Pek Öncelerin... **10**
(Olmayan günlerdi...) **12**
Zorunlu Tünel **14**
Kopuş Beklentisi **16**
Geriye Dönüşsüz **17**
Kırmızıya Yöneliş **19**
Öte Işıklar Arzusu **20**
(*Al şekerini bakalım köpek...*) **22**
(Ölüm dansı söylencesi soruları ışıklandırır...) **23**
(Kavruk ayna gözlü değişken...) **25**
Gök Çandır, Bağışlanan Hep Kendi! **26**
Tekne **28**
(Endişe...) **29**
Çan Örtü **30**
(Ak çizgili bir çocuk tulumudur...) **33**
(Morötesi çuvallar içre gizlenmek isterdim...) **34**
Deney **36**
(Biri kalabilir binlerce törenden sonra...) **37**
(İşittim....) **38**
Saksıda Gizlenen **39**
Hedef **41**

(Çok var duvar yıkım için...) 42
(Zamansal içildi...) 43
(Onlar...) 44
Anı Şişesi 45
Kılıç 47
Yürek: Kutupta Tan Vakti 48
Tomorrow Will Be Another Day 50
Kızıl Göl 51
(Pembe toprak ve kayalar...) 52
İleri-Geri 53
(Baharın yüz yüze kalmış dört gözü mü?..) 54
Pınar Kırbacı 55
Yıldızsal Kalış 56
Krizalitler 57
(Durma artık burada uysal âşık!..) 58
İkiz 59
Sülfür/Cıva 60
Artık 61
(Geç vakti aşkımın...) 62
Böyle 63
(Dünyamsın benim, zorbam, düzenim...) 65
Canavarın Fistanı 67
(Hiçbir gergefe sığmayan uzam...) 68
(Burdan böyle baktığımda...) 69
Cambazlar Ailesi 71
Kent 73
Mavi Gül Tadı 74
(Çiçek dediğin kapalı durur...) 75
Gitme Taşkınlaşacak Fısıltıyı Bırakıyor 77
Gece Öğleni 79
Ant 80
Sorgu 81
Pıhtı Çantası 82
Piyade 83
Geçmiş Yükü 85

Yıkım **87**
Küçük Ağaç **88**
(Çocuğum dinle...) **89**
(Üşümüşüm...) **90**
(Niye koşmalı sanki...) **91**
Rüzgâra Yakarı **92**
Yitik Kaynak **94**
Kaçkın Cüceler **95**
Savrulan Beden **97**
Kuğu Ezgisi **99**
(Dirim çürüyor yanıbaşımızda...) **100**
(Ağlardın. Bir yıldızcık için...) **101**
Çocuk **102**
Fotofobi **103**
Aile **104**
Kölelik Bilinci **105**
Petra Von Kant'ın Acı Gözyaşları **106**
(Buğunun sonsuz etkisini duyuyoruz...) **108**
(Ve doğruluruz her karanlıkla...) **109**
Nar-Gülü Rüzgârın Yönsüzlüğünde Kanıyor **111**
Nostalghia **112**
Cam Kelepçeye Evet **114**
(Giyilip gecelikler sihirler yazılmalı...) **115**
Çıkrık **116**
Kim'in **117**
Martının Altındaki Kilim **118**
Güve **119**
Ağız **121**
Pembe Sevgili **122**
Kedi **123**
Lütuf **124**
(Bilinmeyenin deniziyle kuşatılmış...) **125**
Dönüşsüz Yara **126**
Büyümek **127**
Palto ve Pipo **128**

Hayvan Güldü **129**
Ada **131**
Düz-Bahar **132**
Semender **133**
Sonra Ölümün Çağrılısı Olarak... **134**
Yabancı **136**
Kırmızı **137**
Rembetiko **138**
Mısırlılar **139**
Bir Kez Erlerin de Dediğince... **140**
Giysi **141**
Manolya **142**
Su Kaplumbağaları ve Komşumuz Hiçlik **143**
Bağevleri, Ağlar ve Altındakiler **145**
Vahşet Koşusu **146**
Beden **147**
(Öğretmen...) **148**
(Genç bir yangında ölünür...) **149**
Korunak **150**
Heba Kuşları **151**
Değmedikleri Yerde Bahçeler **152**
Dilek-miş **154**
Durum **155**
Masal **157**
Kaya-Kulak **159**
Kan Atlası **161**
Düşü Ne Biliyorum **163**
Mal Di Luna **165**
Gökkuşağından Darağacı **168**
Karmelitçe Thérèse **170**

ÇOCUK HANIMEFENDİ

Nilgün Marmara, her şeyden önce, küçük bir çocukken, İngilizce "öğretilen", hakikaten İngilizce öğretilen bir okulda okumaya gönderildi.

Bu okula girmek zordu.

Nilgün Marmara girdi.

Çünkü zekiydi, akıllıydı. Duyarlıydı.

Çünkü geleceğin mimarları, bu okulda yetişecekti.

Bu bir "proje"dir.

Nilgün Marmara, çok iyi hocalardan ders aldı, çok iyi hocalar tarafından eğitildi. (Günümüzdeki hocalara benzemeyen hocalar.)

En iyi şairlerle arkadaşlık kurdu.

Öğrenmek istiyordu. Öğrendi. İzledi. Baktı.

Ne var ki, **Nilgün Marmara,** o "proje"ye inanmadı.

O, her zaman kendi yolunu seçti. Onu tercih etti.

Ha, okul arkadaşları da öyle. Aynı acıları, zevkleri, arzuları— hep aynı şeyleri gördüler.

Türkiye'nin karartıldığı zamanları gördüler, geçtiler.

Sonra, şiir yazmaya başladı. İlk dönem şiirlerinde, yer yer, iyi şairlerden etkilendiği apaçık bellidir. *(Bu neyi değiştirir ki?)*

Ne var ki, etkilendiği şairleri, tavrıyla, duruşuyla o etkilemiştir. O, bir hanımefendidir. *Çocuk Hanımefendi.* Her türlü bilgiye açık. Soran, gören, sorgulayan, izleyen—gözleriyle.

İnanmayan.

Çünkü her şey yalan.

Biz, neyiz?

Hepimiz.

Hepimiziz.

Belki de, *gam çekmeye feryâd*ımız vardı.

Seyhan Erözçelik

İZLENİMCİ ŞİİR

Bir hiç iyilik için gözlerim
evetliyor bir mavi, bir gri,
bir kırlangıç, bir buz pembeyi.
Bir hoş esinti omuzlarımı serinletiyor
İki göreli güç dövüşürken yerellik çıkmazında.

Bu an; bu baskıcı bu tiksinç bu anlamsız
bu hoşgörülü bu eşsiz bu gülyüzlü
zaman parçası
Karanlık bir kutu belleğimde
(yaşamamışlığımdan)
Bir Romen sarayının dürtüyor görkem bulutunu,
iç karanlığımda yineliyorum
Görümünü; kusan aslan başlarının
bakışımlı çiçek tarhlarının,
etkiye açık yaşımda–
oylumu sonsuz denize açılan
mermer alanla bütünlenen utku tahtının.

Ve bu an itelediğim ilençlediğim,
kutlandığım, tapınarak sarmalandığım
bu anda
Toprakla kapanmış bir deniz cesedi üzre
oturmuşum o ak melek tenli tahtın
gülünç taslağında...

Haziran, 77

ÇİÇEK DÜRBÜNÜ BENZETİSİ İYİMSERCE

Yerleşik yabancılığın acısı
Öz düşmanları kendilerinin sevgisiz bilisiz
ve acımasız kabukluların zincirlediği
kara tamlama.
Bir neden yabancıya?
Bir neden yerleşiğe?
Bir neden yerleşik yabancıya?
Susturduklarından sonsuzun dilini,
Dışıyla gerçeğin çizgisini kalın koca leş
doğrusuyla belirleme.

Bakıldığında göz değirmisinden bir çiçek dürbünün
değil midir renklenme olasılıkları tabanında
görülen parçacıkların
yoksamak kurutan kısır umutları, geleneksel
tanrıları, sürülerin çorak gerçekliğini
ve kanatlanarak yaşamak kendi dağılımında...

Kaydır hafifçe elini sağa ve bak
elin hafifçe sağa kaymıştır
(Bir gül bir güldür bir güldür bir gül)
Görünür ayrımı şimdi yenilenen renk konumunun.

Yürü dört adım, dört kez çevir sevgili kırmızı
nesneyi (kırmızıydı ilk ve tek olan)
Bak görülene tutkuyla bak
dört ayrı kez dört ayrı cümbüş...
Sarıl, benzerlerine dokun...
Bir bilinmeyen nicelikte duyumlarının sevinci,
Benzeş özdeşliklerine küçük, renkli bölünmüşlüklerin,
ne hoş, ne düzenli, ne dağınık, ne düşlenmez
yer değişimlerini!

Dizelerini sırala kendince kendiliğinden,
Oyuncağını yuvarla ve yaklaştır bakışını,
Uygun değil mi sözcüklerine kırıkların gözalan
dizilişi kendince kendiliğinden?

Sorma! Ya bir gölge oluşmaz mı hiç,
hep ışık var mı oluyor camdan yüreğine
akan duru, düzensiz kararlılık için?
Korkarak kırılmasından saydam nesnelerin
parçacıkların yitiminden, kapılmasından
Ötelerin el koyucu rüzgârın yetkesine,
başka coğrafyalara doğru.

Kov karaduygulu olasılığı bilincinin
gücüyle
biçimleri kesikler yaratmadan tininde—
Yeni çiçek dürbünleri bul ertesinde düş kırıklığının
Gizlenmişlerse senden, kur öz yaratısını
saflığının.

Geldiğince yüreğinden geçtiğince
yapıla benzerini,
Daha yetkin oluşlar özgül ayrımlar
bekler seni uğraşında,
Şaşarsın dantel yüreğine
ince yeteneğine.

Bekleme bir anı gelsin kurtuluşun
parlak renklerden ve
karanlık soyutta haz kırıntılarını
düşlemenin, sokak bilincine göre
erince kavuşmanın.
O çocuksuluğun ayırdında olamayan
ve direnmeye karşın etkilerini
zorbalıkla yayan kurnazlarca
huniler ve sinsilikle
içirilen beklentiler...

Tüm hücrelerinle kus cellat yargıları!
Seslen sonra övünçle bir gelecek insanlığına
oynadığın eşsiz mikalarla!

Haziran, 77

ANCAK YAZGIDIR BU

Sen ne getirdin bana çocukluğundan?
Şen kahkahalar ulumalar donakalmalar mı?
Üzüncün senin hangi çağrışımlara uzandı
benim eskil saatlerimde?
Geçmişsiz ve geleceksiz suç sevinçleri,
deniz kıpırtılarınca yürek dalgalanmaları?
Titreyerek uçurulan köpükten balonlar,
anlık aşkın tasarımlar mı?

Nasıl bir ak konutun isteklendiricisi oldun
anılarıma düz baktıran—
Ah, ben pembe fistanımla kuşanırdım,
Dantelalı tafta yumuşaklıkla.
Savaşırdım kovmaya çifte yetkeyi,
Hiçlemeye annemi ve uykuyu
Öğle sonlarından ürkünç odaların.

Diledim mi yanında tümden varolmayı an için
ve birkaç sonrasında hiç yokmuşçasına
beklememeyi birşey çevremdekilerin uyumundan
başkaca?

Yok böyle birşey yok!
Sunduğun sağaltımı kaçkın bir geçmiş,
Sayrılık tutsağı bir gelecek duyumu bulanık,
sisi varlığının üzünç kanıtı bir vaktin
şimd'i—
Beni aşağılayan sarsan
Aşan bizleri mor birliktelik.

Eylül, 77

KALIK AĞ

Bir gün o kuyular aydığı,
o bilinmezlik ağının çözüldüğü,
Bir gün o karmaşa yakıldığında
Ve tüm insanların candaşlıkları
serildiğinde yüzeye
derin bir kilim gibi,
Ve o gün beyaz gülüşler içre dişler,
birbirlerine yaseminler sunduğunda,
Çatallı bahçeler, melek değnekleriyle
gümüş yalımlarla bezendiğinde...

Bil ki, o olmayası mor yaratığın sonudur bu!

Mart, 78

PEK ÖNCELERİN BEN-MERKEZCİLİĞİNİN DIŞAVURUMU

Yontusal bir dinginlikle sıralarım
sözcüklerimi vasat bir yere,
Bir duyumlanmaz imgeleme—
taşkınlıktan ırak mı ırak!

Ah! Ya benim ele geçirilemez coşkularım,
varolamamış henüz
biçimleyemediğim.
Neredesiniz siz ey bilinçsizliğin bilinçlere
varılamaz yengisinden sonra
ulaşılır esriklik alanları?

Bir uçuş diliyorum salt kanat
gökyüzünün üçgen bir köşesinde,
Bir tozlaşma... Miriabilis Jalapa'da
görsün her gözenek ait bana,
Süresiz dolun ve sonsuz bir ay
patlaması tüm içkinliğimde!

Bildiğimi biliyorum çemberimi,
Yarıçapları oturtsam bir kez özeğe—
ve eğretilikten arınmış parçacıkların
uyumsuz hiçbir üstüstelenişi düşünülemez.

Bu uyumlar elaçıklığıyla ulaşacak hep
çembere...
Kuşkusuz mu?

Ağustos, 78

• • •

Olmayan günlerdi.
Olmayan günlerin saatleriydi kayan
ya da çalmayan.

Üçgen bir gökyüzü açısından
bakıyordum günbatımına.
Geceleri tüm genişlik ve yokoluyordum
güvencesi güç ay ve yıldıztakımı altında,
Kimi an, ben zıplıyordum üzerlerine.
İlintimizin haklılığına kim susmaz?

Böylece gün aydın oluyordu kendiliğinden,
Sonra öylesine berrak su...
Bir ateş bilgeliği, ıhlamur havası,
bir herşey, bir hiçlik...

Ada.
İçkinliğini denizle aşan karacık.
Süsenlerini geziyorduk onun.
Korsanlar kralı Aya Nicholas,
belki hazcıymış yaşamında,
çünkü su kayrasıyla sarmış
çevresini biricik sarayında.
Ama
Sarnıçtaki kızına âşık, ah!

Koylarda konaklıyorduk sonra,
bolgönüllülük payınca kaptanın,
Çünkü denizin de düzeni vardır,
yaşayanı içinde dönüştürür
bir koşucuya; sanki sınır tanır-dır zaman.
Kendi yakasından arta kalan anlarda
sundu böylece deniz kurdu,
başka koyaklar maviliğini.

Dönüyorduk göksel çardağın altında,
son kez çevirerek bakışımızı
imgelerine açık deniz varlıklarının,
Titreşiyordu "Ben",
beden ve bellek
tutsak tozanlarınca bu ürkünç yalın boyutta.
Sınır yine sınır, arttırarak kendini,
çünkü su ve yine bir oyun sanki ışık
yüzünü yok olmaya geri çektiği
saatlerin yansıları boyunca.

Bakıyorduk;
Güzeldi; bakışımızda...

Eylül, 78

ZORUNLU TÜNEL

Meyvelerin çocukları arı varlıklar baktırmaya
işaretliyorlar belleğini insanlığın
ki o unutmuştur kendi oluşumunu,
görmez ne olgun kokular
renk ve tatlar
taşır her ilmeğinde çıplaklığın.

Perdeler çekilidir bakışına belleğin
çok öncelerden beri,
büyüyen ağaçlarına özgür çocukların,
vurur baltasını sinsi körlüğüyle tarih!

Ve şimdi yollarında yaşamın
çığlık tünelleri kazmak
ve susmak'ı
yazmak
kalmıştır
işaretleyenlere

—bu, hepsi, belki—

SUNU

Nedir bu kovmaya çalıştığınız tüm kıvrımları arasından / beynin densiz aralarla saatten çıkan bir kuş deşen kuytuları / diken gözlerini bilince anın ana düşmanlığı o ağulu gerçek
—ÖLÜM/SEVİ—

Kasım, 79

KOPUŞ BEKLENTİSİ

Tümden şaşkınlık olacak vardığımda
yeryüzüne.
Toprak, soytarı üyelerine karşın kucaklayacak
bedenimi.
Şekilsizliğim su bakışıyla
sınırlanacak zengin bir örgüde.
Kaygı uçuk bir renkte duraklayacak,
dolaysız güneş sakınımı silecek, oyuklarıma
gizlerini dizerken.
Can çekişirken belitler konutlar çöplüklerde,
ayak dibinde,
Geçmiş süngülenirken sonsuz havuzunda özün,
eşsiz bir hayatı
devinecek
Endişeden kaçan küçük bulut
Maviden kopup düştüğü yerde.

SUNU

Böyle düşüş görmemiştim ölgün ve kırık çakılmış kalmıştım / gelecek zamanlı düşler çatıyordum kapladığım şuncacık yerde; / bu ölçümsüz gökyüzünde...

Aralık, 79

GERİYE DÖNÜŞSÜZ

Her yüz kabulü parçalanmayı çağıran eliaçıklık,
ama,
Yüzüm yanındadır seninkinin, sırlı camın
değerbilirliğinde,
İmgeleriz birbirimizi içsel yakarıyla, bilirim.
Sakınmayla ertelediğimiz, gecikmiş an,
Kurtulsun dilerim kuşkudan; sorusundan gerçek mi,
gerçek mi?
Budur çünkü kesen elleri, göğümüzü şaşırtan,
Alıkoyan yağmur kokan otlardan bedenlerimizi.
Budur sorgulayan özdeş isteklerimizi, bağlansın mı
bağlansın mı bebekliğe?

İçinden geçmeyi seçerken bir durallığın,
Ürkünç devinimine zincirlenme korkusu; o esriten
kızıl değişimin.
Şimdi gözyaşı ve endişe küplerini gizliyor aşk,
kanadında.
Bilemediğimiz ayin, şarkılarını bekletiyor dil için!
Kaçtığımız her kare duvarına ekleniyor yuvarlak
avlunun, üçgenleri yok ederek sonunda tutsak
edileceğimiz!

Nisan, 80

KIRMIZIYA YÖNELİŞ

Sen ben ağlarken
avucum bir deniz mi çocuk?
Meleksi birliktelik içre,
Göksel haleyle çevrelenmiş
Ölümün ve yaşamın ikircilliği.
Ulaşamadığımızın bilirken olduğunu
İspanya
Sevilla, Manzanilla...isimler...?

Boğuk şeytancıklı bir ses siyahi
iletiyor titreşimleri kızıl fırıldak.
Sözcüğü diyor söndüreceğim yerinde
sezinlediğim biçimi
Gireceğim güllerin bahçesine
orada duracak
beni vuracak.

Haziran, 80
Marmaris

ÖTE IŞIKLAR ARZUSU

İstemiyorum yıldızcığım
dışında tek bir varlığın
Kavramasını bilincimi ve yüzümü elleriyle.

Yıldız güzel yıldız
Gereksiniyorum kollarını doğmazdan önceden
ve ölüm sonrasızlığında.

Boşluğu, dayanıksızlığı, kırılganlığı
unutturacak o korkunç gücün
Gizlendiğini sende Candaş Üzüntüdaş
Arkadaş Yıldız biliyorum.

Duysaydım kuşku benimi bensizliğimi
ince bir ediminle çevre bulutlarının
yükselteceğine bir köşesine eğer,
Bilseydim bile gerçeklenen bu arzu
sonrasında
zamanlardan kaç zaman
Yoksayacağını ucuz benimi,
Bu yakıcı isteği yinelemekte engel ne ki?

İşit beni yıldız bebeğim bebek yıldızım
Esirgeme el uzatışını güçsüzlüğüme
seçilmiş olan eline
Zor yaşayanın teslimine!
Az bir sevgiyle al beni gökyüzüne, o görkemli
mabede yönetici çemberinin içine!
Yıldız tutkunum sana.

Haziran, 80

. . .

—Al şekerini bakalım köpek;
İki işlemden sonra
İki de dans edersen
bir şeker daha sana—

Kendimizle oynayan güçsüz mahluklarız biz, yaptırımla ödülü gönlümüzde barışık tutan. Mesafemiz kuyruğumuzla başımız arasında gider gelir, dehşetli sevincimiz bulunca ayrılmazlığını yengimizle yenilgimizin.
Devimimiz: Felcimizin kaynağından fışkıran,
Güçsüzlüğümüz: Kıvrak istemimizin yatağı.
Böylece doldururuz biz her kaygının, her doyumun kucağını.

—Al şekerini bakalım köpek!
iki işlemden sonra
iki de dans edersen
bir şeker daha sana...

Ekim, 80

• • •

Ölüm dansı söylencesi soruları ışıklandırır
ve her konuşmadığımızı hep susmaklı yanıtlarımızı
en gelecekte bir küçük limana dek daha ne kadar
ve kim için süsleyerek, taçlandırarak, biriktirip
avucumuza kapayacağımızı—

Boğazları görünmeyen eller ve lekeler sarmıştır
artık, yazık!
Hiç yaşamadığmdan nice çocuk mıknatısı.
Usum siler denir yüreğim yitirdiğinde kulluğunu,
Şimdi pembe umutlu bir ihtimal: usum yazar için,
Çünkü dans, kırmızı yaşam ve içleştirdiği ak ölüm!

Sonra çığlık! Büyük katmerli içkinliği
aşkınlaştıran ses.
Böylece, denizin geceleri aldığı kapalı tavrın,
sabah oluşlardaki bulanık göğün, ormanın gizlediği
gür yeşilliğin çocukları yanıtlara katılacak...

Ses sonsuzla bir olmuş, söylenecek
söz çeşitliliğin biridir ancak,
gizilgücün yeğin karmaşasından ayıklanan,
Bir çığlık-söz,
doğru sona erecek!

Ekim, 80

• • •

Kavruk ayna gözlü değişken,
Kösnül parıltısıyla suyun
yıpranmış ve hâlâ bilemiyor
evrenin yumuşakçalarını!

Bir zaman önce elmalar omuzlarında billurlaşmış
Bir zaman önce besini yaşama bağlanan tohumlarmış

Bütün çiçeklerin iskeletleri gezinmekte şimdi
görümünün yörüngesinde—
Ve hâlâ bilemiyor
Evrenin yumuşakçalarını!

Ekim, 80

GÖK ÇANDIR, BAĞIŞLANAN HEP KENDİ!

Issız patikalarında isteklerin,
ertelenmiş çığlıklarda,
Yeşillerin özsu hüzünlerinde yaşıyorduk.
Görülenle baktığımız kutsalda susuyordu.
Sürüklediğimiz cesetlerimizdi,
ayrımsadık kıvançla.
Gök eşlikti
eş-deş-lik
acıyla...
Bir an sonra yokolacak yontuların
yanılsamalı gölgelerinde
sığınmıştık.

Arzu! Neye?
Bir seçkin kıvrımı arptan yayılan için?
Geniş sonbaharlarla çoğalan veda sonra,
Sevi yapraklarında odak bularak
uçuk bir tonda renklenen.

Sonra kendi yaratımız saydam ormanlarda
gizleniyorduk,
Dönüyorduk şiddetle az zaman geçince.
Odağın acımasızlığı, özeğe, aşağı,
hızla orada olana çekiyordu.
Neşe olmayanı biriktiren o alanın bir yerine
endişeli adımlarla ilişttik.
Bir kez göksel sayılmış döşekle
şimdi yayıldı sonsuza olanaksızlığın tekrarıyla.

Ekim, 80

TEKNE

Gerçek provası! Sakınımsızca yaklaşılan,
Usyarılımlı bulutların engellemediği Cupid üçgeni,
Üçgen ve yazgım!
Sonra deniz utangaçtı kendi halinde sıvılığıyla
Gökgözler boyun eğerek ötelerde bir küçük noktayı
büyütüp, büyütmüştü.
Yığınla aydınlıklar köpeksi kendiliklerini
Maviye inat ve tutsakça gizlemediler.

Sonra kendi yaratımız saydam ağaçlarda
gizleniyorduk.
Dönüyorduk şiddetle az zaman geçince girdap
acımasızlığı aşağı hızla orada olana çekiyordu.
Neşe olmayanı biriktiren o alanın bir yerine
endişeli adımlarla iliştik.

Bir kez göksel sayılmış döşekte,
şimdi yayıldı sonsuza olanaksızlığın tekrarıyla.

Ekim, 80

: . .

Endişe...
Zakkumun acı yapışkan özsuyu
ve cesedi bakışın.

İnsanlar korunmaya ağlarlar
bu denli incelmeye karşı.
Saydamlaşan sözcükler ölüm habercileri sürüye,
Ürkeklikleri bundan, ketleri de.

Onlar korkunç seslerden ve doğaldan
hep çekindiler.
Bütün gizem taşıyıcılarına kucak kapadılar.

Sözcüklerse, başıboş, bir bahçede
Kimi zaman yomsuz zakkumu put bilir,
Trajik ölüseverlikle bu bakışa tapınarak
endişe aydınlığında
— AÇILIRLAR —

Kasım, 80

ÇAN ÖRTÜ

Göksüz bir gecenin ayrışması bu,
Altsız ve üstsüz bir temponun tokadı.
Sanki bir kıyıdan al bir taş fırlatılmıştır
telin yıkımına doğru
ve dev goncaların
boğaz tıkamalarına.

Göklü günlerin bireşimi bu,
Yatay bir zamanın okşaması.
Sanki tel irkilmektedir şence
ve yakınca
Kahkaha çiçeklerini çocuklaştırmaya
ve bugünler için.

Büyük çan düşünü yadsımada
böyle sayıklarken günlerini
ve bezdirici yankılarını.
Ama çandır, hem üzerinden kahkaha çiçeklerinin
doğrulmasını bile bağışlar,
Ama çandır, hem göğsünün yıldızları
vardır
yerle ilişkili yıldızları,
Sonra şeytanları sular taşımasına el koyan
bulutlarla yerküre arası,
Yuvarlak bir gözü de var belki
berrak ve iyicil.

Öncenin büyük hayır'ı bırakmalı kendini
gelecek Evet'e!
Göğün her vakti kucaklamalı açık pırıltılarını
gündüz sefalarının.

Soluğu güçlü bildik yankısıyla...
Ding dong dong ding
ding ding ding...
Ve yayılan her zamanına
ilkten beri,
Öyle gözlerin ardına itilmeksizin
ve el içre...

Kuğular deniz kabuklarından dam çakıyor
ucuz küpeştesine güneşin
Verevlenen denize karşı bir kuruş çizgisi
ay ve çevrim içre—
Şeritler, şeritler...göğe doğru, yıkıma
ışığa, korkuya...

Kasım, 80

• • •

Ak çizgili bir çocuk tulumudur
gök kimi sabah.
Bu bir bakıma,
suskun çığlıkları
gelecek yazısına gönderendir, bilirim.
Çoğul güneşin çeperi,
hüzün, coşku ve hüner yansılayandır.
Doruk kuleli bölgelerde,
başka tırmanmalar beklemeden,
beynini taşıyamaza yaklaşarak,
yeri izleyendir. Dingin
bir bakıma.
Sesi durduran sözü uzatan
her vücudu içkin maviliğe katandır.
Güvenli; yakın yanıtından,
yumuşak ölümü çağrılatandır,
bir bakıma.

Kasım, 80

• • •

Morötesi çuvallar içre gizlenmek isterdim.
Başımı ışıklar altına asmayı.
Lirimi unutmuştum, renkleri canlı
ama kurumuş çiçekler yöresinde.
Elim narin uzanamam,
geri alamam.

Bir dönüştü tekrarlanan,
Ruhlanan bardaklarda şarap tadardık,
Unutanlardan değil hatırlayanlardık.
Sessizce büyük kitapların
Aykırı kahramanları girerdi çağrısız.
İsimler karışmış biraz, yakın tinleri
birbirine ve bize ama.
Bir yavru gülümseyiş arada
havanın ölçülmez derinliğine

Kutsama karıştırırdı,
Karşılık verirdik bir aşinalıkla.
İçeriye gök sızamazdı,
Ya yetkin bulutsular?
Titrerdik, korkardık,
Sırçaların içinde küçük hayali köpekler
ölecekler diye,
Dantellere sarardık maviye bulardık
onları ve korurduk özenle.

Bu soydışı gizli ayinlerde
aştık istemeden
Dışa karışma-yayılma-yokolma tehdidini.
Saydam kırmızı gökkuşağından ayrıldı.
Suçluyduk, biliyoruz.

Kasım, 80

DENEY

Bir siyah iris	Bir yutulmuş göl
Bir meraklı güve	Bir ateş eden korkak
Bir ince parmak	Bir uçuşan saç
Bir emin sandalye	Bir dolu içen bütün
Bir maske saat	Bir ansıyan değişim
Bir yitik arka	Bir arzulayan kaya

Bir siyah iris gölü yuttu.
Bir korkak meraklı güveye ateş etti.
Bir saç ince parmağı uçuştu.
Bir içen bütün emin sandalyeyi doldurdu.
Bir maske saat değişimi ansıdı.
Bir kaya yitik arkayı arzuladı.

Aralık, 80

• • •

Biri kalabilir binlerce törenden sonra,
Sondan bir önceki mezar yazıtını yaratmaya,
Bu dirime olan şükran borcudur,
Yazıt, kederli çiçeklerin çiyiyle,
Sona eren toprağın eski suyuyla yazılır.
Ve biri kalabilir, yalnız kendi hatırı için —
tüm mitleri, yorumları, tarihi ve insanın
gereksinimlerini tanıyan hatırı—
Sayısız ölümü yavaşça adımlar, şaşar;
Kim? Omuzlarda billur güller mi taşınır?
Kimin? Son inancı hangi parmaklar imleyebilir?
Böylesine ıslak gözlerim evrenin köleleri mi?
Kanımın mezarlarını her an yeniden kazan
sonsuz kokulara dayanabilir miyim?
Ve biri kalabilir, aşkın yürekte, bilinmeyen
gezegenlerin dokusunda saklanan cesaretin
birikimini saymak için...
ileriye bakarak, keder coşkusuyla,
dingin görevin son çelengi
örülmeye başlanır, tutkuyla,

Bundan böyle...

Aralık, 80

• • •

İşittim
Bin şimşekle açımsanan gökgürültülerinin
adımlarını,
Akarsuların tarihine tel sırmalar ekleyen.
Görmekli oldum yüzgöz içlerini pek akıllı
dışavurumlarda,
Ket vuran esnekliğine pınarlarımın ne uzun zaman.

Söylerim elbet
tarihimin binbir parçasını
Ağlarım okyanus derinliğince,
Bozgunumu içleştirsem ve bağlansam tutkuyla,
Yanan boğazlara karışarak
Hangi halkayla bağlardım bulanık taşları saydamlığa?

Değirmi oluşun ezgin uçuşu,
Her anının meleksi yakınlığı,
Yakalanır bir eriyik yolunda.

Aralık, 80

SAKSIDA GİZLENEN

Sen günün ilk saatlerinin kırılganlığında,
şen bir yüzle doğmuştun, biliyorum. Gün,
güçlü soluğu duyduğunu yadsımadı. Gökeller
parmakların efsunla yunarak hayatın özsuyunu
damlatacaktı dev sevgilerinin gözkapaklarına
evrenin.
Fısıltı yüreğinde sürüklendi katmerlendi.

O bir gece geçilmezi geçtiğinde
sayrılığın kapısına
Nergisinin orta sarılığında ulaştı.
Sonra renk akşamdan geceye geceden sabaha
varış anları olmuştu.

Kararlı ve yumuşak dokunuşlarla
İçeri süzülmek üzre çiçeğine sessizce yalvarıyordu–
Işık, ışık hangi titreşimde erermiş işitkenliğe?
İç bahçelerini kurabilmiş kaç'a ağlasın yüreğim?
Sarı yanıtladı; çağrı sunusu en içten,
Bir aralıktan,
İnince incecikti...

Ar ovanın bitimsiz doğusunda kaynağa kavuştu,
Orada, kendi pak görümüyle kucaklaştılar.

Aralık, 80

HEDEF

Martı balesinin uçuşan eteklerinde
Yeşeriyor eğilirken ince filizleri
bahçemin.
Hedef! Gök-su...
Eksiklenenler denizde bütünleniyor,
Sessizlik uyumunda büyüyen ufuk çizgisi
eğiminde.
Karada, çoğulun tırnakları acımasız,
Gülün soluğunu kıskanan dikenler gibi...
Hedef!
Yeşil bir kutuda birleşen iki beden,
Derinleşen ülkenin adsız mevsimlerinde,
Güneş ve ay tutulmalarında.
Hedef,
Yaşamı ölümden ayırmadan sürdürmede.
Ufuğun bitimsizliğine yakarı;
Birliği gökyüzü haritasına işlemek,
Hedef! Suda bu işlemenin yansımasında...

Aralık, 80

• • •

Çok var duvar yıkım için
Derken savunma çukurlarına indiler.
Küçük bir karşılık yudumu
bıraktı bizi ayrı ayrı
ve birlikte savunmaya.

Arzum?
Elim? —Yüzümün okşanmasıyla görevli
Tavşanlar gözlerini kırpıştırmakla
Sakınımlı kızlar çarklı gülüşmekle
Ve yaşam kendi için adımlamakla?

Sevinç?
Geniş yeryüzünün bir köşesinde
Işık?
Açılırsa zincirden dökülende.

Uzak sevincim ey!
Kırık dökük ülkenin seçkin çiçeği!

Aralık, 80

• • •

Zamansal içildi,
Ufuk özümlendi.
İyi yürekli yürekçe,
Sümbül yüklendi duruma.

Taş düz kondu,
Kül tek kaldı.
Sel mineli tırnakça,
Dantel çekildi kırlente.

Ya şimdi yutak n'işler?
Söz nice gider?
Delta, delta görümün
anısında
Kış sus'una
yağ damlar
tını sıçrar,
Yalnız yalaz hep,
çeker gider!

Ocak, 81

• • •

Onlar,
bir durumun yağışında
akarsuların korkusuna eş
bir telaşla sarılırlar bir sıfır parçasına;
kavisine göznurunu gererek—
yoksanabilir bir kâğıda karşın—

Onlar,
oluğun ince işlenmiş ağzında
sevme surlarını sivrilten törpüyü bulurlar;
tezcanlı arayışların ritmine
ılımla yuvarlanarak—
sahte bağımsızlığa karşın—

Onlar,
gömünün görkemli uzaklığında
kuyumların dokusunu keşfederler;
lal rengi dilin altına döşek sererek—
her kendine karşın—

Ocak, 81

ANI ŞİŞESİ

Duvar rengi sağanağa tutsak herkes,
kendi çelilik ağının altında.
Ölgün ülkenin canlandırılması olanaksız; burada.

Benim ağım dertoplanarak aklanıyor bir
mermer diskte,
Dilek: bu disk seçkin ve yeğni özleri izlemesin,
Oidipus'la birlikte, gökyüzünde ters bindiği
bulutun aralığından.
Kısır suçlu eller özdendir, yazık ki yineler
izlendikçe hep kaçtığını.

Bilirim bir sacayağı değilim, özgür bir
alan vardır,
tarihsel kurtuluşların toplandığı,
acıyı karşıtına saygıyla dönüştüren ak bir alan,
kötülük aktarımını engelleyen...
Umarım sonsuzca, porselenler yurdunun
ağırbaşlı sevgilerini,
Beklerim bir atlıyı değilse de bir piyadeyi,
Bitimsiz savaşlarının kan ve gözyaşını, saydam
bir anı şişesinde biriktirmeyi...

Ocak, 81

KILIÇ

Bu masadan soyun tehlikesi akıyor;
Ben ezik, kadınsı bir aynayla uzlaşırken,
Mavi ışığın memeleri de bu sergide,
arsızca tehlikeye katılıyor.

Dışarda alacakaranlık; karda kargalar.
Ben; çağrışımlar yurdunun yanık halkası,
Bir derece eğmiş göz yuvarını ak üstüne,
Nedensiz varlığında yok yerinden
ağan çiçeklere gülüyor, gülüyor.

Bir tan vakti eylemini düşlüyorum,
Ayrımcı doğaya ve masaya karşı.
Kürdan kılıçlarımla, fikrimin selüloza
düşman ordusuyla karşılayacağım...

Şubat, 81

YÜREK: KUTUPTA TAN VAKTİ

Su ılık burada.
Yine göç,kendiliğindendi,
Yine gözlerim açık.
Bu gizli alanda ne görürüm, böylesine
mavi ve saf, tek başına?
Ah! Bir oluk geceden acuna yönelmiş,
Bir ağaç, yeşil çığlığını aya vuran
yapraklarıyla.
Ben, buhar resitalini ya da buzulun
çağrısını düşlerim.

Göz gözü görmesin, irisler donsun ya da!
Ses boğulsun,
Boyum bu boy kalsın!
Yüreğim bu çifte olurlukta,
Ilığın en karşıtı, deli düşmanı,
Kutup tanının kendisi olmaya ant içerek,
Dilerse kardan, buzdan bir igloo olsun,
dilerse eritsin bu vücudu kendi iç şafağında,
yunsun gök taşında!

Su, şimdi aydınlık ve hafiftir,
Yüzeyi çok karanlıkla solmuş olsa da.

Mart, 81

TOMORROW WILL BE ANOTHER DAY

Sevim'e

Belki ona gideriz yarın,
Belleksiz sevgiliye,
Poplin elli korkak çocuğa,
Duyarlığı, unutkanlığının kanı
anaya—
Ona belki gideriz yarın,
Gören gözlü kör güzele,
Çılgın gülüşlü bebeğe,
Yüreği, sızlanan ruhunun göğü
yavrucağa—
Yarın gideriz belki ona,
Unutuşun türküsü, bekleyiş
tortusuna,
Esnek kokulu çiçeğe,
Kaynak bakışlı Venüs'e—

Ya nasıl dönüş sonra?

Mart, 81

KIZIL GÖL

Kan Ayna,
Gömmüş yalnızlık sonrası haznesine
sırını,
Yoksananın gözüne dalıyor kızıl
değirmi.

Sen, O, ben,
Yer almıştık bir gün gölün ağ
dokusunda,
Orada yosunlar ürkünç büyüdü birden,
Devinimi sardılar.

Karanlıktır ve güç orada,
Bir kez daha bizi soymak,
Kızıl gölde yunmaya.

Mart, 81

• • •

Pembe toprak ve kayalar
çığlık verdi zakkuma.
Bilmedim hiç hayatın olağanlığını,
Zakkumun iniltisini bir sağır kadar
duydum ben de!
Hiç kuyusuna karıştı belirsiz yankısı,
İrmenin ağzını sardı hiçler.
Sabahın eşiğinde bütün renkler
kör belleğimde, hepsi
birer zar atışı.
Öyle; kuşbakışının ayrımsadığı, doğal
bir düzendi, bir zamanlar.
Şimdiyse bir hiç gözerimi,
Toprağa, kayaya, zakkuma, ben'e!

Nisan, 81

İLERİ-GERİ

Yaşamını bir çocuk başı gibi görüyor o,
Ve yazgısı saçlarını karıştıran yönü
belirsiz esinti.
Bu rüzgâr güleç bir yoldan tarihe geri
gönderiliyor,
Eşzamanıyla ilerleyişin, bulanıklığa
ve deliliğe.
Bir fısıltıyla ışıklanmış boncuk kümesi;
Madeni kütleler, zaman aşırı göz topağı,
İnce devinimlerle örtüyor onu,
yerden, küreselden.

Alayımı ve yüzümü olumluyor göz topağı,
kıvranarak dans ediyor,
bana, gökçe tütsüden!

Nisan, 81

• • •

Baharın yüz yüze kalmış dört gözü mü?
Bunca beklenen barış özlemi...
Evet, dikey ve uzlaşmasız hırçınlıklarımız.
Dokunuş ısısının düğümü ertelenen,
Gün, günden karanlığın tehdidini doğuruyor.

Aşk yoncası; keskin bakışıyla düşük çekilişi
kör tutan bağ,
Kör ki kapamalıdır sevgisini umarsızlıktan
giz sığınaklarına.
Öylece büyütür yüz dikenini, düşler
saf utkusunu sevgisinin.
Bir gün bir eşikte
belki bir eşikte
Kollarına alabilir dünyayı...

Nisan, 81

PINAR KIRBACI

Cinnetler mağarası yalnızlık kılıfı
pınarın, onun ağzına bakıyor.
Bükülmez bir yargı seriyor önünüze.
Yalnız kırbacı konaklıyor kanıksadığı
karanlıkta
ve bir sese, yeşil bir tortuya
dönüşüyor.
Kırbaç, duvarlarındaki gölgelere
vurmak ister, cinnetler mağarasında
ve kurmayı düşlediği yine bu yeşil
alandır, bu'nun geçmişini saklayan
sağrısıdır.
Söyler, hiç anlamayana da, görmeyene de.
Ama, gizinin şifresini sunar bakana!
Bir yıkık anının, bir çökmüş anının
boşluklu cinnet torbasında,
Bekliyor hep onu unutmaklı olanı,
duruk sevgisini; kılıfından
sıyrılmışçasına...

Mayıs, 81

YILDIZSAL KALIŞ

Dağ kızı, al irisli güvercin!
Korkuyorsun göğün ürküng yırtıklarından.
Kararmasına günün yanıtın ne?
Serin bir orman oluşumundan yükselen
bu deli uğultuya kulakların; içrekliğin
boğaz tıkayan yağmura açılıyor sanki.

Şimdi, kalsın iyi elin alnında taşıyanın
yıkımı bile.
Görsün sonunda kırık tenler,
Olası tek birlik onunla, doğada.

Yıldızsal kalışı nedensiz çekimin...

Mayıs, 81

KRİZALİTLER

İyilik yoklukta üreyen billur,
Yan ölümlerde ondan solumak,
Hiçbir biçimde yüzeyde değil böylece,
Krizalitlere yön vermek!

Yürürsün incelerek, böğüren havaya karşı,
O rengindeki gülün istemi kadar.
Değersiz taşları yontarsın, kesmenin
büyüleyiciliğiyle,
Taşlarsa susturur çekiçlerini,
Aygömütlü şenliğe çökertir.

Adaklar her zaman denize sunulmuştur,
Böylece önbilisi öpülür göveren maviliğin
farklarını ele veren iyicilliğinde.
Hiçbir biçimde yüzeyde değil böylece,
Krizalitlere yön vermek...

Mayıs, 81

• • •

Durma artık burada uysal âşık!
Aydınlık milinin yatağında.
Bilemiyoruz belki de meşe o ağacın adı.
Anlayamıyoruz varolduğumuzu gölgesinde
ağırbaşlılığının.
Veda geliyor şimdi, öğretmek için
sevgilenmeyi, uçuşan, geriye dönen
vakitte.

Kime, kime gönderiyor incelen yapraklarını
yüzün, kavisin beyaz yanağıyla?

Bu aklıkta, minarem mavi benim.
Işığım denize kayıyor, bir sayıklama
izleğiyle, bir zamanlar pay verdiğimiz
insanlığa!

Mayıs, 81

İKİZ

"Biz rengin değil
Ara rengin peşindeyiz."

Getirin ikizimi,
beşiklerimiz bir olsun açıklığın eşiğinde.
Uyutun dingin yankısını saflığın
aynı kundakta.

Küçüktür ellerimiz, seslerimiz bizim
Ve güç'tür soluklarımızın pembeliğinden
dağılan bağış.

Dolaysız acı ve sevinçle oyulmuş eskil beşik,
Dalgalanır bir uzun erimli ezgiyle,
Kötücül cinlere söz vermiş havayla
pençeleşirken.

Hüzün ikizleri uyurlar ilksel sevgi boşluğunda,
Hayatları belirsiz bu kusursuz beşikte.
Beyazlığıyla aydınlatın onları
Titrek ışıklarıyla mumların
ılıklığıyla...

Mayıs, 81

SÜLFÜR/CIVA

Başkaldırı tüm destekleriyle tutuklandı
bir tarihte.
Sonra izledik renklerin kırılmalarını
bakışımızın kapanmasında.
Ülkem dağılıyordu, ele almalı artık
pek ötedeki seçeneği;
alaycılığı,
iyi ağlatı iyi güldürü için.
Ağır ağır yaklaşıyoruz eylemsizlik kıyısına
ya da çorak kır çağırıyor, çorak kır!

Acıyı artılamıştı bir sabah yürüyüşü
başka kayaların.
Barış seninle olsun sülfür!
Katlanan uzay, arındır gömütleri yalnızlıktan!
Bir kez yörüngeleri silerek tanıtla varlığı!
Yoksa, çorak kır çağırıyor
bizi, cıva uçurumuna.

Mayıs, 81

ARTIK

Ateş kokulu ağızlı ay —çekiyor
iki yıldızı yavaşça—
Bir yarımın yitikliğidir,
ekseni açığa çıkaran.
Göğün bilinmez kucağı artık,
eş-zaman peşinde.

Soyun ilk bağrı yudumcuk
uzanıyor sevgiye.
İlk kımıltı yorumu
unutuş çiçeklerinin artık
mut
ve
yoğun
küme, ay
yörüngesinde.

Temmuz, 81

• • •

Geç vakti aşkımın
bile değil gözlerimden
köpüren altın tozu.

Kış vakti tin sızımın
bile değil burnumdan
dağılan sır uykusu.

Gün vakti sevgimin
bile değil ağzımdan
şenlenen lav kuyusu.

Dar vakti yaşamımın
bile değil ellerimden
uzayan kar büyüsü.

Hız vakti oluş'umun
bile değil yüreğimden
savrulan kır utkusu.

Uçtum melek gölge çiftliğinden ya,
Artık yükselemez ay, dönmüyorum çünkü
en uzun sürenden.

Temmuz, 81

BÖYLE

Neyi söylemek sözden geride?
Geceleri böyle eksi imgelerle
böyle ağlatı başlığı
karanlık böyle, tersi çardağın!

Neyi söylemek sözden geride?
Sevgileri böyle duruk ellerle
böyle görünür yüzeyel
tekrarlı böyle, gölü acının!

Neyi söylemek sözden geride?
Yıldızları böyle gedik payları
böyle göğün gözü tuhaf
ayla böyle, ruhu örtünün!

Neyi söylemek sözden geride?
Sevinçleri böyle yarım sunaktan
böyle söylenir doğuşu güzel
akçıl böyle, sesi aşkın!

Neyi söylemek sözden geride?
Geçmişi mi böyle giz sanrıdan
böyle bilinir kargışı tende
Her böyle anlatılmaz...

Ağustos, 81

• • •

Dünyamsın benim, zorbam, düzenim,
Bundan gözlerim göğe çevrili,
ellerim denizde.
Hiç katılmadan sende yaşıyorum,
dirimimsin benim,
doğarken öldüğüm.

Yazması yok, yine de bilir söylemeyi
esintiyle yaprağa karışan doğruyu.
Aynası yitik ve kaçmaz yansıtmaktan
göksel ağzını kıvırmış bir kez
duyum gülüşüne.
Yalımı kaçkın hem de küçük canavarlar tüketmiştir
ve buyurur buzulun çağrısına.
Yıldızı sürgün, yine de balkır yüzeyleri
içkin yoluyla yaklaşan uzaklığın.
Odağı eğik ve ağlamaz sunmaktan
titrek gizle örtünmüş bir kez
töre çiçekliğinde.
Korkusu bol hem de ürkmez öke isteminden
cesedi arttırır güven için.

Ağustos, 81

CANAVARIN FİSTANI

Toprağa çağrılı bedenlerini kuşlar kirletmişti.
Durgun örtünün bekçisi bu renklenmeyle hoşnut,
Göğe bakanlara gösterdi ellerini.
Bir gün giydi çiçekli fistanını
ve dağa çıktı canavar.
Sonra otlar şaşkındı,
görmüyorlardı gerideki
çorak tepeler zorluğunu,
Görmüyorlardı giysisindeki acı dokusunu
ve bun kımıltısını.
Birlikçi eller, otlar ve canavar
çevirdiler güneşi yolundan,
Gün kuşu parçalandı.
Canavar yaydı fistanını üzerine,
eller, otlar ve kuş ölüsünün.
Kalan yıldızlarla ay oldu altında,
karanlığın duruk özdeği.
Aşk için değildi artık uyanıklığı gecenin
bir dünya için
bir dünya yeni...

Ağustos, 81

• • •

Hiçbir gergefe sığmayan uzam,
yakalayamadığımız tan!

Neydi dürdüğümüz karanlığında ormanın;
kanın ak suyun al mı süzülmesi?

Kurumak yeter övüncünde yalnızlığımızın.
Geri almak gümüş alaşımını varlıktan
Yeter, dinlemek her ağışı kımıltısız!

Kim önce uyanır balığın gözünde?
Uzaklığı kesin güneşin bekleyişinde?

Akıyor su uz saydamlıklar katında,
Dirimi deliyor, zamanını ılımın...
Bu deniz, bu gök...
Bize çok, zor yine buluşmak!

Ağustos, 81

• • •

Burdan böyle baktığımda gömütsü ince boşluğa bilemem martılar neye göre toplanırlar bilemem dizlerim neden çözülür böylesine güçsüzleşir dolaşımı kanımın uyuşurum bunca değişken mavinin görümünde uçarım ve karşı kıyı tehdit okunu kırdıkça sunağım orasıdır pek sık çiçeklerle ve cesetlerle giderim iyice daha sunmaya...

Ödünç aldım kokunu kendi tenimde,
sen kokuyor yüzeyi bedenimin,
her gözeneği.

Açar açmaz arkı daldı bir kelebek içeri,
Döndün sandım beyazı görünce,
Birleştirerek tenimden yayılan
koku ile
uçanın sonsuzluk imgesini.

Tutuyorum sevi çanını ellerimde,
Vurgusu ben'e dönük, yankısı çocukluğa.
Kendi ışıltısı deviniyor kendinde
katlanarak doyumu
töze doğru yayılıyor
başkayla aramızdaki
kimsesizliğe.

Şimdi hayır derken
sevişiyorum seviyle ben.

Ağustos, 81

CAMBAZLAR AİLESİ

Ölüm buraya kadar,
Bulunur sonunda bir renk
neler yakalıyor geçmişten.
Bu benim arı bakışımın toplandığı
yoksul çocukluk mavisi
Yükü; ancak duyumun belirsizliğinde
kendilerini açığa çıkaran dalgın
ve tuhaf vücutlar...

Sessiz, her kıpırtının bittiği yerle
başlayabilir olduğu an arası.
Kıvraktır bu aralıkta çizgiler, üzerlerine
uzanan dünyayı emiyor gözleriyle
zaman dışı varlıklar,
Ölüm buraya kadar!

Şölenin kıyısında taze eteği
bulanmaktadır durağanlığa,
Şimdilik yeğler kız oturakalmayı.
Çünkü derin etkisini bekler bellek
nicenin, boz yöreden sıyrılarak
devinimini başlatacağını hoşgörünün.
Çocuk, coşkunun gizli gömüsünden
yıkımı bağışlayan zincire
dolayarak bengi küreyi çeker kendine,
Tanık kalır solgun isimlerin tarihi doğramasına.
Katar varoluşun pembe sepetine korkusuz ar,
Ölüm buraya kadar!

Ağustos, 81

KENT

Ağarmaz kanı kargışın;
kent,
eklemeden kendine,
bulmaz sınırını sevinin,
bulmaz dizisini yüreğinin.

Kent eflatun göğü taç kılmış,
korunuyor surlarla.
O da bilir eksiktir,
biri eksik olduğunda.

Geçmiş gecenin imgesini zorlar,
belirsizliğe gizlenen izini.
Dönüşü alıkoyanın kim olduğunu,
Yıldızsı kuraklığın kaç koyağında
durulduğunu sorgular.

O; kent,
kendi görümüne kör olan,
hep işitti öz sesini,
içinde yaşayanın.

Eylül, 81

MAVİ GÜL TADI

Gök-gül yabanıl kumu gereksiyor,
bildik eskil şiddeti.

İmgelemi yitiyor düş seline
set ören
Bu doyumsuz yeşiller havuzunda.

Sarı ılım dokusuyla
boğazlarsa maviyi,
Gök-gül rengini hatırlar o an,
Bulur tadını, gülün gök tadını,
Canı acır öldüresiye!

Eylül, 81

. . .

I

Çiçek dediğin kapalı durur.
Yoksa vaktini soğuruyorlar saatinin
ya suyla ya karayla,
bütün sevgililer.

Birden çalıyorlar örtülerini
kusurunun, ya devle
ya cüceyle.

II

Ben o zaman dutlarımı yiyordum,
susku ve güzellik için,
dönüşüyordum bir bülbüle
kanadından kalem sunan,
Yazı çağırıyordum
ve biliyordum yine
yeğdir kapanması çiçeğin.

III

Bir bütün yastığımız bile yoktu,
Birliktelik yüzünün görünmez tansığını
iliştirebileceğimiz.

Herkes yineliyordu,
"Bu ne çok renk yüzünüzde,
böyle ışıltı —Yitmek bakmak—"
Oysa renk demetleri ölümlerimizdi birlikte,
İçine gizlendiğim ve orada değillendiğim!

Eylül, 81

Gitme taşkınlaşacak fısıltıyı bırakıyor
Ferda'ya

Bilemez hünsa yürekler; gidişin gereksiz
ağlatısından uzak kalanlar,
bulanmışlar bir kez sevgiye.

Çünkü tek ve yıldızkopumdur
onların yazgısı yeryüzünde.
Her dönüş sevinçtir; yumuşak kesinlik.

Tanıklık dertoplanmalara arttırır
onların arı suçunu.
Küçük kalan geçmişten sıyırarak başlangıcı
deli özlemlere, şen yıkımlara bağlanacak
güveni, serer hayata.

Dönerek uzaklıktan yokolmayacak dingin kıyıya,
Unutuşa engel aşkın bilinci açımsayan bağlar var,
Her saydam yaprak, her çan çiçeğinin düşsel bağışını
eklediği, duruk ezgilerin tuhaf benzerliklerine
açılan çocuksu kulaklar, bakışın istemi var.

Göz var, göz var, göz var...

Eylül, 81

GECE ÖĞLENİ

Uyumadı kadınlar geceyle birlikte,
güne patikler ördüler.
İşlerin emeklemesi; çok geçmeden
yetkin doğruluşu için!

Gün de yürüyecek bir zaman,
geceselle birlikte.
Belki ay kusursuzca ısıtacak güneşi...

Yarısıyla gecenin yarısı gündüzün
örtüşerek birbiriyle,
Kadınları öpecek tığları için,
Sıyrılacak iş, patiklerinden
kutsal gece öğleninde!

Eylül, 81

ANT

Ne güzel yürüyor zaman pek sık geceleyerek!
Söz dinlemez ve sorumsuz,
Serseri aşkın eliaçıklığıyla,
Azalıyor işte gün tutukluğu!

Götürülecek zamanın ötesine,
karanlığın sonsuz belirtisi
yarasalarla,
Sevincin acıyla komşuluğu
böyle karşılaşmasıdır doğal
rahatlığı gözlerin gecede!

Bu soyunmuş anlarda yarasalar uçar yalnızca!
Beyaz yüzeyde koyu imgeler duvara fısıldarken
ışığın izniyle,
Yaklaşırlar parmaklara, kana
dost yarasalar,
Geçmiş zamanın andı gibi!

Eylül, 81

SORGU

Bir karda yürüme belirtisine
sığamayan günbatımı,
Doğu rüzgârıyla esrik başlarımıza sarktı.

Ayak izleri saygısına ulaşamazsın hiç,
Yok çünkü belleğin.

Söyle güneş!
Değirminin nerede gözleri?

Eylül, 81

PIHTI ÇANTASI

Herşey yitik değerde,
Burada bu çöl kıyısında,
Acı avcımız:
Düzenli ısrarı
ve çantası
dolu pıhtılarımızla.

Dirsek her zaman eksi,
Kalımsız doygunluğun avucunda.
Mut kaçağımız, onun
süren belirsizliği
ve uzaklığı
katlanıyor arzularımızla.

Ekim, 81

PİYADE

Piyade ölgün, kum fırtınasında.
Bitsin demiş, ben çirkinim
hoşça kal!

Göğsü açelyalarla aklanan alanları
özler,
Ayakları vahanın serin sularını.
Sizi özler, özdeş piyadeleri,
kurgun yeşil ormanlarda
saf kucaklaşmaları!

Suçsuz o,
geçmişi unutma yurdunda,
Kutsanın demiş bir çölde, ben öyleyim
İyi olun!

Sayrı şimdi.
Küçümen kurak doğanın amansızlığında,
biter demiş, ben çılgınım—
Özleyin!

Ekim, 81

GEÇMİŞ YÜKÜ

Renkleri çıkarmayı beklemiştim,
bir ilişkinin renklerini,
Anılardan süzerek dolayına getirmeyi.

Şimdi uçuk da olsa, yüz yüzeyiz.
Geçmiş ağırlığının somut ton ayrımları,
Sevinçten çok acıdan dokunmuş çocukluk giysileri,
Onların uçurumlu renkleri, belirsiz kıvrımları,
Seni örtüyor, beni örtüyor,
Alıkoyuyor geceselden bundan böyle,
Günden ise...
O her zaman uzaktı!

Aşağılık belirtileri sahipliğin, birleştirdi
ne geceyi ne gündüzü.
Kölelik yetişemedi aralık paylarına sevincin.

Bilincin boz yüklerini attıkça omuzlarımdan
Şimdi solduruyorum canlarını taşkın kırmızının
yeşil coşkunun.
Geriye mavi bir taş, belirsizlikler taşı,
hüzünlü kabuk kalıyor yine!

Dönemiyorum artık ezinç bilgisiyle sınırı dürülmüş
geçmiş renklere; böyle karşı karşıyayım geri çekilen
farkın ağıdıyla!
Gölgesi; renklerin uçurumlarından koyaklanan
belirsiz kıvrımları giysilerimizin,
seni örtüyor
beni örtüyor.
Alıkoyuyor geceselden bundan böyle.
Günden ise...
O her zaman uzaktı!

Ekim, 81

YIKIM

Bu ölümcül tavşan gecelerinde,
Kızıl gözlerimizi takınıp da,
Onlar, acılar da ölür diye,
Yutuyorduk düş sellerini zamanın
uzaklık bilisinde.

Ayın soyağacında asılı bebekleri,
Vuruyorduk bir bir keskin bakışla.
Böylece iniyordu küçük cesetler,
Yerkürenin donuk kıvrımlarına.

Onları da katıyorduk acılara sınırsız,
Altın simyasının hiç buluşunda,
Dökük ellerimizin güçsüzlük iminde,
Onlar, acılar da ölür dileğiyle,
Daha ne kadar çaba?

Ekim, 81

KÜÇÜK AĞAÇ

Yalımı küçük ağacın dudağım,
Özler altın gecesini.
Sevilenin az sevinci az bilmekten.

Gömütler gören bir pencerede,
Gömleklerimizi değiştirmiştik!
Suyun küçük alkışı örtünün altında,
Uykuya varanların yardımsever uzaklığında,
Bu değişimin serinliğini görmedik mi?

Dünyanın bütün zamanları,
İçkin alana tutsaklanmış,
Korkularsa ilerinin şimdi!

Ah! Bilinse, en çıplak yazımla
tırmanmak isterdim
bölgenin özgün ağacına.

Kasım, 81

• • •

Çocuğum dinle;
Ergin parmakları dündü
kırmak ve öz uçuşuna yönelmek,
Yıkanmadan zaman aralıklarıyla,
bölünen aşkını vermemek
bütünü seçmiş olana; dündü.

Dinle susturduğun geceyi.
Silmek ve bilmek artık
Görevin tutmamak arzuyu senin olmayan
dokunmalar ve umarsız bakışınla,
Çünkü zaman ben'im, yaralıyım.

Dudağın çocuğum;
bir sabah sesince diri.
Teninin serin dokusu, incecik bileklerin
Bırakılmaz mı çocuğum güç olsa da
Benim olgun vaktime?

Kasım, 81

• • •

Üşümüşüm...
Düşlerimin üzeri açıktı, bendim,
Arzularımsa çıplak, onlardım.
Ufacıktı dileğim mavi suya;
Örtük bakışının dolaysız ısısı,
O kadarcıktı!

Üşümüşüm...
Ölülerimi taşıyordum, öyle sağır.
Kaç kez dokundum soğuk dudaklara.
Bilemedim nasıl dönmez o göz
ayrıldığı kaynağına,
direnir o kadar!

Üşümüşüm...
Bu yaklaşan kışla değil,
Deniz ürpertisi, göğün alacasıyla değil,
Ellerimin soğukluğu hep bir kalabalıkta.
Kaçışının gizini gönlünde tuttuğun
Bilisiz aşkı
(nı) ver bana!

Üşümeyeyim...

Kasım, 81

• • •

Niye koşmalı sanki?
Gece alışkanlığını vururken,
Her yalnızın talihsiz alnına—

Biz ince yüzlü ince gözlüleri de sevdik,
Yanakları dolgun, yaşları eksik olanları da,
Sevdik toprağa karışma zamanını erteleyenlerin
sıkıntılarını da, kuşları da sevdik, böcekleri de!

Gün acısından güç bularak, uzak semtlerin ak saçlı
sağıltıcıları, sevecen kavruklarını,
göz ardına itmeden, onları da sevdik, her an'ı...

Gece vururken alnımıza gitmeli,
Yanıtı eksik kalan, duyumu çiçeklenen alışkanlığa.

Az ışıkları yaşamın kabulümüzdür.
Kururken damarlarımızın son solukları,
kalabalıktan arta kalan biricik ay ışığını
katmalı öyleyse görülmez akışına
yaşamlarımızın!

Kasım, 81

RÜZGÂRA YAKARI

Mutsuz göğün yakıcı soluğu rüzgâr,
Kat erimiş kararımızı kendine
ve uzak tut güçsüzlüğü bizden!

Hatırlar mıyız eskil bir kapı üstündeki
gökkuşağını?
Görmüş müydük? Ne zamandı?
Daha ılık zamanlardı sanki,
Sözün daha biz olduğu, bizim biz.

Yıkım tehdidinde bir el bekleniyor rüzgârdan.
Alsın bizim değişmez bedenimizi kendine
ve başkalarının değişmez ruhunu sürüklesin!

Bilinmez yok mu edilir ölümcül ova
bir türlü egemen olamadığımız? Kaç türlüydü?
Düzlüğü boğucuydu sanki; hiç sözsüz.
Bizimse biz gibi yöresinde hiç duramadığımız.

Oyunsa gök ve rüzgâr,
mutsuzluğu göğün, şiddeti rüzgârın,
Kim ekler kendine uçtu uçacak düşüncemizi
ve ne yakın kılar gücünü bize aydınlanabilir
gecenin?
Bizim söz, sözün biz olduğu!

Aralık, 81

YİTİK KAYNAK

Unutuş bir kaynak olmalı,
Yeni'yi her an'a yaymak için.
Ben sana olmalıyım,
Bana sen bir kaynak.

Görüyorum geç; kıyım çok yakın!
Biliyorum artık mut uzaklığını.
Sen yüzümü götürmüyorsun,
Kendi gözüne bile!

Gerçek bilinsin, diliyoruz,
Düz, eğri, çapraz ya da değirmi.
Güzeldir açığa çıkışı yüreğin,
Sen bil ki, ben de seveyim!

Aralık, 81

KAÇKIN CÜCELER

Sarı bir pusla kesilen gök,
hiç göremediğimiz soylu hakla!
Kendini saklar yeryüzü bizden,
Kendini bekler örtüsü.
Ekvatorda açıldıkça kan daha, daha,
Sayıklar soğumuş sıfırı kuzeyin,
Ürker her ılık durumdan.
Estirir buzdan çatallarını yaşamın,
Çatallarsa, çataldır kendiliğinden,
Ne erir, ne eğrilir!
Enkaz bir zamanıyla insanın
Diriminde toprağın, örtüşmez
yola çıkışlar; çatallar doğrulmaz
sıfırlara, can buluşamaz
Yazıyla, bulutla, aşkla!

Bu artıkları da sermeli şimdi,
Bir uzak güneşli doruğa.
Yalnız cüceler kaçıyorsa karda,
Korkunun eyerinde küçük atlarının,
Kaçtıkça yıkımlarının izleri geçmişte.
Koşarlar bir gelecek anın aydınlığını,
Yüreklerinde düşleyerek günün birinin sesini.

Aralık, 81

SAVRULAN BEDEN

Pek az zamanı kaldı bu zora koşulmuş bedenimin,
Olduğum gibi ölmeliyim, olduğum gibi...
Tüy, kan ve hiçbir salgıyı düşünmeden,
Kesmeliyim soluğunu doğmuş olmanın!

Nasıl da biçilmiş kaftan ölüm
bu solgun yürek için.
Sevinçlerle sevinçleri bağlamayan zaman bir,
bir boz köprü ve onun dayanılmaz gölgesi.

Yitiyor işte gözardı edilen bedenim,
Olduğum gibi ölmeliyim, olduğum gibi...
Dost, ana baba ve hiçbir umudu düşünmeden
Doğramalıyım bu tiksinç vücudu beynimle!

Bilir miydim yaklaşan karanlığı daha önceleri,
Son verilebilir yaşamın benimki olduğunu?
Şendim, şendim ben,
Kahkaham insanları ürkütürdü!

Zamanı azaldı artık, zorlanmış bedenimin,
Olduğum gibi ölmeliyim, olduğum gibi...
Aşk, bağ ve hiçbir utkuyu düşünmeden,
Kalıvermeliyim öylece kaskatı!

Ocak, 82

KUĞU EZGİSİ

Kuğuların ölüm öncesi ezgileri şiirlerim,
Yalpalayan hayatımın kara çarşaflı
bekçi gizleri.

Ne zamandır ertelediğim her acı,
Çıt çıkarıyor artık, başlıyor yeni bir ezgi,
—bu şiir—
Sendelerken yaşamım ve bilinmez yönlerim,
Dost kalmak zorunda bana ve
sizlere!

Çünkü saldırgan olandan kopmuştur o,
uykusunu bölen derin arzudan.
Büyüsünü bir içtenlikten alırsa,
Kendi saf şiddetini yaşar artık,
—bu şiir—
Kuramadığım güzelliklerin sessiz görünümü,
ulaşılmayanın boyun eğen yansısı,
Sevda ile seslenir sizlere!

Şubat, 82

• • •

Dirim çürüyor yanıbaşımızda!
Dağılıyor kokusu ölümün,
bu bezgin şafaktan.
Sırt dönüşler, yalanlar, aşağılamalarla
daha da ıralıyor canı
varoluş sevincinin.

Ölümse bilir nasıl çakacağını
—elden ve ayaktan—
Kendi kararı ve sonsuzluğuyla
yakın kılar artık,
cansız olmayı!

Şubat, 82

• • •

Ağlardın. Bir yıldızcık için,
erirdi buz, sıcakça göz çevresinde.
Örtünmezdin. Artık her inatçı anlayışsız
için, daha başıboş, daha serseri olmaya...
Görülmezdi. Ne öncesi yaşın
ne sonrası. Anında; hepsi ölüydü.

Kırılırdı. Kırılgan yapı açık tehlikeye.
Kalırdı öyle. Çırpınarak bir daha yaşam için,
Yitirilirdin. Yiterken o boşlukta sonrasızca.
Bilinemezdi asla, yazgısı buzulun,
Kör gözüyle bakan dünyada.

Şubat, 82

ÇOCUK

Eli uysal
—tutuluyor—
bir çocuk.
İmgesi yok gizli camda
—aranınca—

Hayvan deniz soluk alıyor
bir insan sanki,
—veriyor—
soluk tenine çocuğun
acı mavisini.

Kanı ürkek çocuk,
bir çift pabuç bırakıyor,
Tek bir ölüm için.

Nisan, 82

FOTOFOBİ

Yaslı yüreğin gözyaşı yasası
Nasıl da kaçınılmaz kızkardeş!
Sabah artı acısıyla
örtünce karanlığın
sonsuz olanağını,
Ses bilmeyen için ne kadar uzak!

Sabah irkiltmez mi kızkardeş?
Birden ışık...
Birden çok gerçek...

Gün sızısı artık
gelecek ağrısı...

Temmuz, 82

AİLE

Ölüm dönmüş eve
Ağulu güllerden
iki memesiyle.
Kan damlıyor
    kan
    uçlarından

—Dingin bir uykunun
        ilk belirtisi—

Benim yalnız bakışım
    herhangi bir gökkuşağının
    çözülüp düşmesine tutkun.
Masum dileğini izler
    yeğin bir kasırganın:

Yas olmasın!

Yas olmasın!

Ağustos, 82

KÖLELİK BİLİNCİ

Çok ünlemli yaşamalar o
geçmiş sesini unutturuyor
Doygun çan kırıldı bir kez.
Sıçra Unicorn!

Boynuzunun yalnızlığına yetiş!
Koş artık düş selinde
Dalkavuk geleceğinin.

Gül kaydırak
Kaydırarak bir gülü
Bir parmak ivmesinde
Çekti tarihi aşağıya
Çirkef kuma, Unicorn'u

Ocak, 83

PETRA VON KANT'IN ACI GÖZYAŞLARI*

Karanlıkta durakalınan bu boşluk değil
Başlatan bakışımı ve eşlenmesini artık zamanın,
Sen Petra, gözyaşının acısı ve
dökük saçların, kıvırcık saçların, değişken saçların.
Dayanınca kırılan kaburga yürek duvarına
Zorsa böyle birleştirmek aşkları
Acısı benimdir artık gülünç Petra'nın.

Çünkü seslerini duyuyorum ayırdı bilmeyenlerin
Duyuyorum onların yalın, sürücül ve yapılanmış
gülüşlerini.
Niye çevrilmiyor hâlâ bu düpedüzlük biraz anlayışa
Aşağılık aynılık yeredinmiş de bir kez
Farklanmıyor hiçbir tekil boğuntuyla.

* R.W. Fassbinder'in aynı adlı filmi üzerine.

Sen yatağında doyumsuz ve ona saygılıyken
Saygılıyken ak kürklerine, kızıl figürlere, donuk
mankenlere
Gölge yüzlerine ve mor farbelalarına Petra
İzleyenler vardı her zaman, katılmadan ağlatına
Kımıldayan, devinen görünen.

Korktum Petra, her iniş çıkışında sesinin
benzerliğinden korktum herkesin bir hayvana.
Yakıyordu senin gözyaşın benim şakağımı
ve böğürmek isterdim delice, hiç anlamayanlara
Sevgi Petra'ya aşk ona verin dostluk
Kalsın eller süslü göğsünde hınzır dudağında.
Yazgısı değişsin bir kezcik çatlağın, hani şiddetiyle
Evleri bölen insanları ve henüz doğmamışları bile.

Şubat, 83

• • •

Buğunun sonsuz etkisini duyuyoruz...
Susuzluklarımızı kızıl yapraklara
devrederek
Dinliyoruz iletilmeyen vücutlarımızı:
yorgun bir tansıktan artakalan
kıvılcımlar sanki...
Çoraklığımızı katlıyoruz hep birlikte,
Uyandığımızda yalnızlığın yanıbaşımızda
uyuduğunu görmek...

Biliyoruz uçurtma ağacı yeryüzünün
derinliklerinde,
Kök salmış gözlerimize onun tözü,
Gözyaşlarımıza karşın olumluyoruz
sığ ayinleri ve kanıksadığımız
oyuncakları.

Mart, 83

• • •

Ve doğruluruz her karanlıkla
Sarsılmanın yakın imgesinde.

Bu şehrin insanları dostum
Yokuşları mutsuz çıkıp da
mutlu mu inerler?
Hayal çiçeklerini mi koklarlar
kafes içkievlerinde?
İletilir mi bengi ay?
Öyle ya güneş de yorar
Çalışmak gibi.
Bundan işte izbeler yalnızlığı
Kaçkın bocalayanlar öyle
Kentlerle köyler arası.

Sarı yayılmış hücrelere
Korkunç uzanır günler
Durdukça çorak gecelere
Rüzgâr ne katar varlığa
Yabanıl dönüşlerle?

Yüreğin burkulması,
Göz dayanıksızlığı,
Aşk azlığı...

Kasım, 83

NAR-GÜLÜ RÜZGÂRIN YÖNSÜZLÜĞÜNDE KANIYOR

Bu sonsuz yeryüzü satırında
Kararması gözlerin, dönüşü başın
"Al, geri ver ve yoket kendini" der
Kısa kesik hecelerle.

Oysa cücenin kafatası aşkla dolu
Vurur gölgesini bir yola
İri ve güçlü gölge
Karşıtı gerçeğin
Kılınsın diye
bir yaşam öyküsü
cüceye...

Açılır ve kapanmaz
tarihin yakut yarası.

Mart, 84

NOSTALGHIA*

INTRODUCTION—

Olmak kış konuklarından bu yeryüzünün ve beklemek... Güzün utancımızı örttüğümüz yapraklarımızı düşürdük karşılıklı, kış çırılçıplak geçti —örtünülmesi gerek bir dahaki güze dek— Geri dönmüyor yapraklar yerine, kapanmıyor yaralar, açık herşey bu üzüntü bedeninde, yeniden varolduğunu mu sanmalıyız yaprakların? Bir ansıma penceresi asla diye yanıtlar; arzusu kış çıplaklığıdır, uzlaşmacı örtünme değil, yalın bir şimdilenmesidir üşümenin. Utanç sıcaklığı değil hiçbir zaman.

---

* A. Tarkovski'nin aynı adlı filmi için.

ALLEGRO—

Kendinden başka her neni geri iten ve titreten öz; oluş doğrusu, çemberin içkinliği... Saydam yankılanışlarla sunar düşürtücü sevincin ateşini. Ak bedeni kuştüyünün yeniden ve yine her konmayışı toprağa, uçucu teması onun suyla, geri dönüşü bir gökkuşağına. Karanlık ruhu özlemin, ışıltı yükledikçe o densiz din bölgesine, ay dansı acının yayılır geçmişten sonsuza doğru... İncecik uluyarak ince çağrısı yaralı köpeğin, kıpırtısız göl ve çevresi ve dönen MANDALA gözle gök arasında. Sular sular sular. Kızıl, mor, kahverengi, yeşil, mavi, kalın ağır sular... Biriktirilen artmayan akış... Nurdan çehresi yağmurun, kasnağın tepinişi kendi bağnaz çevriminde, çekilişi bir o yandan bu öbür yana yalnızlık ısrarıyla. Una.. una.. è una çığlığıyla o olanın o olmayanı yadsımasından dağılan yaş bağışıyla... sürdürülen canevi yıkımı, sis, buhur ve ıslaklık yemini. Bu bir içim su tığıyla, işlediği dantellerle sonlunun çukurunu sonsuzla dolduran kayra yükü.
Coşku külü, ben yangınından sonra doymuş inancın kanıtı.

Mart, 84

CAM KELEPÇEYE EVET

Ilık bir süzülüşle
Geri dön hayat,
Bırakma yeryüzü salına
tünemiş pek kara kuşlar
Örtsün bakışımı,
Görmek acısı sürsün
pencere tutsağının
Düşsün hayatı suya...

Nisan, 84

• • •

Giyilip gecelikler sihirler yazılmalı,
alınlardan indirilip
etek uçlarına her doğunun.

Dur bakalım dur
sussun susuz uluman,
Biz neredeydik ki?

Dört mertek bir yonga altında,
Altın bedel
bil!
Yuvarla lokmaları
sonraki açlığa.
Kaç kanatlı uçuş için
Sürsen, sürsen
ben ölümünden yad'a...

Haziran, 84

ÇIKRIK

İrisleri kırmızıyla döşeli,
teninde dantel izleri...
Ağzının üzerinde bir örümcek
örüyor suskunluğu salyasıyla;
ipek ağın ardından kıpırdayan dudakları
çıkrıkçı kızın ses vermiyor yatık zamanda.

Kuşlar bu kızın kulağında küpedir;
kulağı kesik kuşlar, su kuşları ve ürkünç
uçuşları...

Kayalıklarda oyulmuş gömütler,
kızın hayatını eğik kılmış bir kez,
geçmiş yığılmış da örümcek ağının ardına,
Ağzının içi bir yığın taş, çim, acı...

Su; ölene kadar!

Eylül, 84

KİM'İN

Hiç kullanılmamış bir zamanın gözkapaklarını
açıyorum,
Doldursun içe ve dışta ne var.
Suyun danteli kuduz kargaların bilge kümelenişinde
ekleniyor birbirine ve tuhaf bir vakte.

Sır imgesi yine birlikte, benzemeyenle,
Dolduruyor için dışını, var ya.
Ve son damla Diana kayrasıyla,
Önce kim'in olana döndürülüyor.

Çok kullanılmış bir zamanın gözlerini kapattım.

Eylül, 84

MARTININ ALTINDAKİ KİLİM

Puslu bir atlasta ülkeler
küf kokan evlerdir artık,
yaralı martıların kanıyla sıvalı.

Dönüyor biri ağır aksak,
yanlışlıkla girdiği evde,
kanatlarında taşıdığı dünyanın
cesedini, içerde olanla karşılaştırıyor.

Dışarda sokak çocuklarının
kırmızı ve yeşil oyunları, sınırsız
özgürlük tanınan zavallı doku!

Acılı martı bedeni düştü.

Aşk küçük bir kilimdir;
Duvarlarıyla sayılan küçük bir deniz!

Ekim, 84

GÜVE

Durur gece güne göndereceği acı ışıklarını,
Kaçırırız işte, uykularımız tuş!
Bereket sanılan yosundan döşeğin zarfında,
Kurak tarihi dumanın,
inandırmaz gözü yasağa!
Arsız çıkışlar ve inanılmaz kalleşlik
yapraklarda,
Bu döşekte bir iz bir resim istemek,
Bile bile hayvanların gözlerini istemek...

Hiç sabahları ve altında yumuşak devinimi
bu kadar yakın başının,
Dur dingin orada
ve her yerde
Sevgili küçük ölüm
Dur ayaklarının altını anlayalım,
kaşlarını, eksik kalan yerlerini,
karlar kraliçesini ev içlerinin,
tarihin sonsuz noktalama işaretlerini de...
Kaçalım kalık çalıkuşundan ve daha nelerden,
Ülkemizin kırmızı kayığıyla,
O döker yine suçunu,
Örtse de sisle ayıbını gece!

Ekim, 84

AĞIZ

Yaz akrebini eritmeli bu rüzgâr,
Yelkovan iki yüzünün dönüşünde
Camı parçalamalı!

Sorarlar sonra
ağızları ülkenin delik mi, leke mi,
sayılarını yürekten tanımazlarsa dairenin.

Bunak ağaçlar şaşırır da
açar leylaklar kış göbeğinde, sonra
göçler denizden karaya, yaşlı vücut
cenin olur!

Zinciri, örgüyü ve hamuru bilecek zamanın.
Ağız nereye giderse gider, çekince.

Kasım, 84

PEMBE SEVGİLİ

Ey, öyleydi o!
Kedilik kafesinde yaşardı,
Kötülük denli gerçekti,
Dünyaya karşı güler, gülerdi.

Pembe sevgili
Deliliğin oyuncak odasındaydı.
Sanat denli kurmaca gözyaşıyla
Ağlar, ağlardı dünyaya karşı—

Kasım, 84

KEDİ

Göz önünde yitip giden bu su dolu
küredе,
bahçesini bulamıyor, suyun gözünü
bulamıyor, ıslak kedi kendi ölümünün
gölünde,
gırtlağa dek su ve bulunmuyor başı
sonu, çevrimi kapatmak için
bir lokma çocukluğun üzerine.

Yüreğinin belleği yerinde kocaman
bir boşluk küredе.
Tırmanmış düz duvara sessizce
bekliyor,
yeraltında, göküstünde olmamanın
ivmesini hesaplıyor, avluda
büyüklenme huzurunu erteleyen
çocuklar adına...

Aralık, 84

LÜTUF

Temizler her gece bu çamur deryasında
Kendini yeniden vuracağı silahını ertesi gün.
Yeşil sürü çevrili kalın havayla
Küflü, leş adımlarıyla töresini canlandırır
tekrar tutabilmenin sarsak kıvancını
kazılmış kafaları şapkalar altında.
Koşul: Başkasını kendiyle karıştırmamak!

Ellerde, bu bir parçacık alan üzerinde
bir lütufmuş bu silah, babadan oğula
bağırsak gölünde.

Aralık, 84

• • •

Bilinmeyenin deniziyle kuşatılmış
sözcükler adasında,
Aya uymayanın ağzında dil tiksinç,
Paslı tenekeler içinde kurtlu toprak
ve acınası fesleğen süresi bir gelgit!

Elleri gelse suyun, dokunsa adaya!
Ama su; dalgası sonsuz, hiçbir taş
ulaşamaz kıvrımlarına,
Sürer içkin gri kendi soğukluğunda,
Bir Viking'e söz vermiş bir zamanlar,
Bekliyor onun vahşet adımını.

Ocak, 85

DÖNÜŞSÜZ YARA

Baktığımız yer bize bakıyor;
Paramparça deniz ve tıkındığımız otlar,
Gökyüzü delik deşik taarruzlarla...

Git düşünü tutuyor kar sonsuzu boyunca
sudan karadan öteye...

Parçalanmış at da, biz üstündeyken;
başı, toynakları, sağrısı, bilekleri nerede?
Nerede makasımız, kesilsin kalan ince yuları
üzerinde zorla yürüttükleri, ve ondan artan
giyindirildiğimiz günahı...
O; ten, talihsiz hayvanın
sonsuzca kalımlı ini...

Anne, göbeği kıllı anne,
Kasığı kasıtlı anne!
Cüce sözlükler içinde olanaksız artık
senin ilahilerini delmek!

Ocak, 85

BÜYÜMEK

Çocukluk gökdeleninden
ağır bir çökme töreniyle
alt-üst-bir yüzeye iniyor
ağlarken kapanıyor toprağa
bütün yüksekliği açık düşlerin.

Büyüyor...

Şubat, 85

PALTO VE PİPO

Mor ellerle pipolu kadınlar
Omnibuslarda kahkaha üstüne kahkaha.
Durmaz dört tekerlek, uzatmaz pipoyu
hiçbir el geridekine; çakıllar üzre
topal palto sürünür durur
umutsuzca.

Çığlık sürer, çatal koridorlardan
taşar, ağu don gözlü güzellerin
pipolarından üflenir düzlüğe.
Geridekilerin zıpkınları,
Zıpkınlar ki hep kırıktır,
Kara deliklerinde sonsuzun yer ararlar
edinmeye.

Mart, 85

HAYVAN GÜLDÜ

Zor bilgilenmek bir bulutun
içinden ve peşinden,
Yerde bir kuyruk: ortasındayız,
tepside ölüm!
Ağlıyordu içi sessizce hayvanın, değil
çalgı eşliğinde,
Maşa tanrının elinde maşa;
eyle der ve öde borcunu düşlerine,
yıka suları sularda
inip kendi gölgenin kuyusuna.
Delik kafatasında yumurta beyin
kan dolu, oradan içeceksin bengi suyu.
Yok-baba yasını aktarırken yok-oğula,
keser topunu der: düz top is!

Bitsem diledi hayvan uzun aralıklardan sonra,
Kara testi sapları kadar uzak boynuzda.
"Boynum katil mercanlarla kuşatılmış,
güzüm uzak, kışım ağır, acım
aşikâr açı; bir durak!"

Hayvan güldü!
Bir damla yaş hep gözünde
Gülerken bile!

Nisan, 85

ADA

Emel'e

Sığmazsa ruhuna dar saraylar,
Koşar kız kapanır kapkara bir ağaca.
Yakar pürçeklerini ille deccal, yıkar
Ruhunu ağaç ananın külüyle.

Adası bal rengi kaçtığı.
Bir yıldızcık zıplar üzerinde.
Gri büyüleriyle kız,
Çıkarsın patronunu işten,
Yemeden içmeden,
Devirsin çamları bir, iki...

Ada, yıldız, değerler birbirlerine
sonsuz bekleyişte...
Bir ters, bir yüz...

Nisan, 85

DÜZ-BAHAR

Ben mi koştum bu hünsalığa?
Gece taşarken kadın topuklarından,
Bilerek ya da bilmeden sevdim diyenler,
Yasını kazarken yüreğimin.

Göz mü yanlış rengiyle?
Kışlar mı yaşam aralığı kadına?
Kutlandık ezgisi böyle uzak,
Yalnızlık, yalnızlık bitimsiz.

Gece; ipek dokusu çözüldüğünde
Ellerim: eksik cennetim benim.

Nisan, 85

SEMENDER

Suyun gizli kışlarında,
Kör bir semender yüzer yüzyıllar boyu.
Her gece bir mağara duvarında bunu bilerek,
Uyuturmuş gölgesini mavi bir köle.

Dağları kölenin danseder karanlıkta,
Sırf kanatlar düş kalsın,
aynı duvarda köle tek kalsın
ve yüzsün semender kendi yok yolunda.

Kör semender!
Aşınmaz mı elleri yordam adına?
Gözsüz kafası elbet kopar,
Elleri göz olur, gözleri el.

Mayıs, 85

SONRA ÖLÜMÜN ÇAĞRILISI OLARAK GELİRSİN DÜNYAYA

Gülseli'ye

O zaman hayat bir kuşüzümü kadar
ufaktı,
Sen orada otururdun
Görüntüler sokağında
Çıksa da çıkmasa da
Kâğıtlarının üzerinde aynalar otururdu
Sözlüğün bomboştu, beyaz küçük atlar
Koşuştururdu kafanın sandık odasında.

Çocukluğunun asma katında,
Ruhun ağrımazdı, yoktu ki ruhun
Ölüm tabandaydı
Can yelekleri tavanda olsa da.
Sonra hep dudak dudağa
Yeniliğin ve açıklığın büyük hayvanlarıyla
Ama yoktu Babil çocukluğunun asma katında.

İletkinin gönyenin deltasında otursaydın
Kurtulurdun çarkın sille ve tokadından.

Mayıs, 85

YABANCI

En yakın yabancı sendin,
Daha sürülmemişken ışığın biberi
yaramıza,
Yaslanırken boşlukta duran bir merdivene
henüz.

Güzdü sonsuz bir çöle takılan bakışımız,
ilkyaz derken —kışı gözden kaçıran
yüzlerce eller yukarı, saygı duruşlarımız
en güçsüz kollarla—
Çözüldü aşkın zarif ilmeği
bulandı aynalar duruluğu.
Çok gizli bir doğru gecenin toyluğunda
bilmedik çekenin yanlış bir uzaklık
olduğunu...

Yabancıların en yakınıydın sen!

Haziran, 85

KIRMIZI

Hazindir kırmızı ve sonu,
Atılmış parçalar ölü ispinozlardan.
Yolsuz bir kenara vurur saat
Çevriliriz çevirirken hayatımızı.

Kursak boş, beyin kurak,
Ağızlar kireç kuyusunda
ve sönmüşlük yayılmış her yana.
Hiç istenmeden kaçmış gitmiş
değnek soylu kılan hayatımızı.

Artık eşlenmeyecek açıklıklar
ve dul pencereler,
Kızıl bir göl üzerinde
dondu yıldızlar.

Haziran, 85

REMBETİKO

Söyler ve çalar
Rembetiko
taşkın imparatorluğunu ayrılığın.

Alt yerlerde irin çoğulluğu,
görülemeyen yanık ezgidir üzerimizde.

Vakti yok rembetikonun hiçbir telde,
dehşet ritminde yığılan göğün,
ölçer dibini lağımın, köstebek yuvalarında.

Şimdi bir çalgı rembetiko kendini süren
İstemeden, istenmeden, zayıf, benzersiz
sıfırı sollayarak kayıp giden.

Haziran, 85

MISIRLILAR

Mısırlılar yürürdü pervazında
gecelerimizin,
Bengi bir uçuma doğru, bakışımsız
adımlarıyla.
Nerede pencerelerimiz, hiç dönmeyecek
ters devinemeyecek o yönsüz adımlar,
sonsuz sandallar?

"Zamansızlık duygusu içre çizilen
iyi kardeşlerdik biz: İsis ve Osiris,
suçumuzdan korkmadan akardık aşk kenarında,
kuş ayaklarımız, boynuz dizlerimiz, kısımsız
etekler, dik yürekler ve beşik gözlerimizle..."

Zor gölgeleri bile sınırımızda
Pencerelerimiz yitik,
Mısırlılar dönüşsüz.

Haziran, 85

BİR KEZ ERLERİN DE DEDİĞİNCE BU KIZ ELMALI BİR KAPTAN OLMALIYDI

Hayatın dibini görmek,
Balığı tutsak etmek, kendini kafese koymak...
Çocuğun zorudur masalar altında
Bunun üzerine bir kırmızı çapraz için
Karanlığın alnını karışlamaktır zaman.

Oysa gerçek yasaktır.
Kireç kuyusuna düşmüş ağız yanık,
Dalga boyu bayrağı yırtık ötemez,
Ötelere...
Alıkonmuş artık denizden,
Kıskıvrak derinliğe bağlanmış av.
Kolları devinemez çöle karşı,
Kuşkulu sahiciliği bile,
bu elmalı kız kaptanın artık.

Temmuz, 85

GİYSİ

Ten rengi acıdan sıyrılmış
boşluktaki kara elbise,
Bebek renginden ayrılmış dans ediyor,
esintiye bırakmış, yüzüyor kendini,
şişerek inerek, başıboş
gök ve denizde.

Yıkmış lalesini ve kırmış çanları,
Eteği panayırda yerin malı değil.
Hırçın bir akış doldursun artık
içini yas giysisinin.

Gelip de bir kuş şimdi değse dokusuna,
yapışsa, sürüklese
gagayla, mutlu cakırdıyla
ak kanatlar ve kırmızı
gözleriyle
dönüşsüz bir yüksekliğe, küre dışına...

Temmuz, 85

MANOLYA

O zaman da aynı karanlık
aynı yarasaydı,
Manolya delirmezden önce.
Büyükannemizin kocaman bakla bir evi,
Uzun pencereleri vardı, sedirinde
ölü doğmuş fareler pembeliği.
Okurduk leziz balgamlı gazetelerini
büyükbabamızın,
Okşarken ve korkarken erkek anamızdan,
Babamız bir gılman, pir şefkat,
Acımızın cümbüşünde sarsak bir kukla,
O yokuşta onursuz müezzin kuşları,
Sabaha karşılar, akşama karşılar hep,
Dizleri topunun diplerimiz olmuştu,
Uzun uzadıya bir fener alayı...

Karanlık aynı, yarasa ayna,
Bu eller bu yüz'den yıkandıktan,
Manolya delirdikten sonra.

Ağustos, 85

SU KAPLUMBAĞALARI
VE
KOMŞUMUZ HİÇLİK

Dave için

Ötede, düşünmeden
okyanusun siyah karnında uyuyorlardı.
Düşleri de uykudaydı
—Su kaplumbağaları
sınırsız yataklarının
ve unutuşun içinde—

Bir bahçe vardır,
Sahip olma yanılsamasıyla aydınlanmış
İnsanlar bekler sırasını
kendi elleriyle ekmenin,
Ertelemek için külün gerçeğini
Akik düşleri dürtmeye çalışarak
Bilseler de uyuduğumuzda düşler
uyanıktır,
uyandığımızda uykuya dalar onlar
ve yalnızca kaplumbağalardır karanlığın içinde
düşleri de uyuyan!

Bir şey kalmaz,
Genlerin uçucu dilbilgisinden başkaca
ve hiçliğin kutsal komşuluğunda yaşarız.

Ocak, 86

BAĞEVLERİ, AĞLAR
VE ALTINDAKİLER

Niye başkalarının yerine
başkaları konsun?
Bir deli gülmüş o
geçecek.
Niye tanrı kıskaç sayılsın?
Bir cılız orman o
geçecek.

Saat
yüzüne karşı
geçecek,
Yara bere içinde
düşünecek olana
karşı!

İlmekleri bağevleri ağının
Bir bir çözülecek!

Mart, 86

VAHŞET KOŞUSU

Kimin eli daha uzun gecede?
Hangi cinayet daha derin uzak?

•

Ay çorabıyla örtmüş bakışını,
Dişlerinin arasındaki karanlığı
Karıştırırken sen, kösnül suya
dalan kan nalları atlarının,
ağaca tırmanmaya, kuşa girmeye,
sebzeye sokulmaya köpüren
atların..
Bu toynaklar dürter ağzının karanlığını,
Ayın kimliğini saklayan çorabı düşürmek için,
kusursuz işbirliği dalgın karayla
omuzlarının.

Köpüğün yargısıyla koşan vahşet, ah!
Dışardaki yok.
Evin sahanında kırılıyor gece,
Eli daha uzun derin uzak olana!

Mayıs, 86

BEDEN

Onun bedeni bir tımarhane.
İçinde çok işçi, deli ve çalışkan!

Onun bedeni bir kule.
İçinde çok basamak, karanlık ve nemli.
Güldürerek çıkarır merdivenlerden,
Ağlatarak indirir aşağı!

Onun bedeni bir küre.
Yüzeyi çok giz, parlak ve akışkan.
Döndürdükçe gösterir çarpıtmaz,
Zamana saygılı ve acıyan...

Mayıs, 86

• • •

Öğretmen,
Hiçbir şeyi öğretiyordu,
Geri alıyordu çift katlı korkudan
Bilme sevincini.
Naylon bir peruka saç yerine —kafası kazılıydı—
Naylon bir hayat ve plastik korku.
İnce kollan ince bacaklarıyla düğümlenmiş,
Tebeşire tahtaya ve harflere.
Öğretmemek için geliyordu sınıfa,
Kapatmaya ve öğrenme arzusunu
yargılamaya; bir kitap tıkayıp
boğazlara, susturmaya zaman hakkını.

Korkuyordu, çoğunluk sandığı
bu azınlıktan.

Haziran, 86

• • •

Genç bir yangında ölünür,
Kara-lav-göldür yüzeyi, açılmaz.
Şimdi kırgın eskil bir aşktır; gidilmez.

Toprak ağladı yıllardır mantar
gözlerinden; yaşlar ağdı boyunlarına
tozlu ağaların...

Ahşap bir ışık yolu suda, nereye?
Düş gölgesini çakar çekiç kirişlere,
akışkan soyun çirkefini ve yakalanamayan
mesafeyi!

Yağma sürer kırda bir değnek çizgisinde;
Ama, vazgeçebilir de bir karınca
ot düzeninden!

Eylül, 86

KORUNAK

Altında, kör bir cibinlik altında,
kalmış tanenin göçü uzunca...
Su verilmemiş dışarıda da,
zeytin aç; ya avlunun gözleri?
Bir kapalı ağıt sanki dayatılmış kireç odasında;
beklediği bir sürgünse kimliksiz ülkede,
"Uzaklık" derim, "bitik koyu gövdeye
akan acıklı bir yağ." Derler,
"Bu sarmal derin zıplar
sevinç silgisi günlere, bu karanlık..."

Yaprak konuşur ince güzde ışığı emerek;
"Giderim soylu yeşilimle dönüşsüz
köklerime, açık bir çığlık
nasılsa toprak altında,
örtemez sonra tülbent ve teneke
kendini gök ve suyla dokuyan
ve kapanan varlığı."

Eylül, 86

HEBA KUŞLARI

Pek çoğu
Yaralarıyla dilendiler,
unutuş duvarına çektirdikleri
fotoğraflarıyla.

Geriye kalanlarsa
Eski sıcaklığında anımsamanın,
ses çıkarmadan, göstermeden
gizliyorlar yaralarını.

Öçleri uzun tutar onların;
bombacıyı, herzamanın bombacısını
bulunca açılacak beden
ve akılları
katil bir öpüşle...

Eylül, 86

DEĞMEDİKLERİ YERDE BAHÇELER

Dinlerken ay kendini buhurdandan savrulan
yanık ünlemlerle,
Dalgın tireler eski bir sıcak taş üzre
uzanmışken, unutmuşken direnmeyi
biricik umutsuzluk açısında,
Bu yanlış halkada kendine kapanan şakra
geri dönmeyecek şerareyi arıyor;
kara bir ölüm bilyasını ölçerek gelen su ve
avcıotlarında.

Koştu su yaman bir gökdil zarfında, ağladı.
Açtı. Yeni bir kalem denli.
Bir çeşmenin ağzında yiten safir lapisi
mor bir cesedin burnuna takılmış buldu.
Çökertti tetikte duran yıkım alanlarını da.
Bedenlerin karmaşık ikliminde can çekiştirdi biçimi,
Her kılıkta cirit atan bir imparatoriçenin emrinde.
Aynada güreşen bir ağaca, bir güneşe takılarak
saçlara dolanan dudağı kustu suçunu, porselen
duvarlara gizlenmiş kahverengi masalların,
suskun bir tansökümünde.

Şimdi varacağı boy sezilemez.
Solgun bir mum mavisidir belki,
belki yaşayakalan ölümdür,
bütün yanık ünlemler tekrarında!

Ekim, 86

DİLEK-MİŞ

Gel! Kur saçlarımızı
bellek galerilerinde unutulan
hayal kadınların..
eteklerimizi...
Oynat! Bacaklarımızı
tütmeyen ağlar içre çırpınan
burkulmuş yüreklerin..
yeşil kaslarını...
Ye! Kanat dudaklarımızı
kırık pervazlarda donakalmış
bir perdeyle örtülü..
gözlerimizi...

Bil, çünkü kaç tas içtik Lethe'den,
İncirli bir yolda rastladığımız canavarı
unutmaya.

Bir kez, tünemiş ensemize Nemesis.

Kasım, 86

DURUM

Karanlık, iğrenköyde her sabah
açıkça basardı bahçeyi ve Tantalus'un
evi güneş pıhtısında, yaklaştıkça
uzaklaşan kemik kireciydi.

Dişlerinde iki öğün ant taşıyarak
oynaşırdı piranhalar çimento suda.
Yeşilsiz bahçede bir yuma kemirirdi toprağı taşı,
kemirirdi aşkın iskeletini ve denerdi
gaydalar tizinde her gaytayı,
dalıvermek dürtüsüyle yeraltına..
De ki... Kanatlanmaya...

Yükleyip çarkın tüm zamanlarını ve cam kırıklarını
bir karavelaya ay rengi,
yelkenlemeyi körpe bir kıtaya ve
ulaşmak yıldız topacına babafingodan savurduğumuz
sonsuz altın örgü bir kaytanla,
is
te
mez
miy
dik?

Kasım, 86

MASAL

Baba eve gelir ekmeğiyle, bıçağıyla
Evdedir anne kaşığıyla, sapıyla,
Gözevinden vururlar onu,
Karartırlar etözünü.

Ölmüş ölmüş dirilmiş kışkırtan bir perde
boyunca
Hiç saklamamış cesedini görmek, göstermekten
kendine ve elaleme
Bir arpa yüksekliğinden bakmış ve bakılmış
Kuş uçurtmaz dangalak bir yergök sınırında
Düşünmemiş kısacık erimini alınlık utkuların
İsmin yerini tutanı kullanmış yaşamın
her kipinde
Zürafa bir dilin uzun boynuna inip çıkan
şaşkınlığında dondurmuş ritmini.

Artık, utanıyor kediler
bir çöplükten beslenmeye.

Kasım, 86

KAYA-KULAK

Bir Hintli boğsun mu beni
çıkarıp cüzzamlı binalardan
sedef kakma darağacına; ipek urganlarla?
Bu bozuk bağda çürük üzüme mi tutsunlar
nar ruhumu? Hah, kılıfı piramit!

Dibindeyim kadim kral Denys'nin
babacan kaya kulağının,
Dinliyor o beşik mağarada yankılanan
avaz avaz gülüşümü, dolduramadığım
yaşamımı.
Gök otağı paramparça üstünde onun da,
kanı yerde kalmaz derin oyuklara atılanların.

Uzun bir kara kutuyum, ne kayıt
ölmeye başladıktan bu yana!
Bir su itiyim, taşlarla kuşatılmış.
Gözüm sadedir ve temiz;
ve son sözümü üfleyeceğim hayalı ebenize
bir balığın ağzından,
torunlarınıza da bir avuç havyar.

Bir Kavindra yolsun bakalım sözcüklerimin telini
teleğini
cüz penceresinde oturukalmışken,
Siz de iyi kuyular
iyi kuyular dileyin ben-
denize.

Kasım, 86

KAN ATLASI

Emel'e
"Ben babamın yuvarladığı
çığın altında kaldım."

Çolak mırıltılarla dövmelenen çocuk
her gün her gece eğer adasında,
Gözü ağzı elinden alınmış, yosunlar
sarmış bedenini çığlıklarken bunu
su içinde...

Karada, hançer suratlı abinin rüzgârında
uçar adımları.
Geçmiş ilmeğinde saklıdır arzusu
İçinden karanlık, tekrar ve ilenç
sızdıran hayret taşında.

Soruyor hatırasında, "sırtımda ve
sırtında gezinen bu ürperti kim,
bir damla süt yerine bu ağu kim?"
ay gözüyle bakmayan kavruk akıllara
—boy atmış da salgıları,
cücelmiş sezgileri—
bir yanılgı rehavetinde debelenenlere..

Ey, yüzleri
bir babakuş gölgesine
çakılmış olanlar,
Üzgün adım, ileri marş!

Aralık, 86

DÜŞÜ NE BİLİYORUM

Kimdi o kedi, zamanın
eşyayı örseleyen korkusunda
eğerek kuşları yemlerine,
bana ve suçlarıma dolanan?

Gök kaçınca üzerimizden ve
yıldız dengi çözüldüğünde
neydi yaklaşan
yanan yatağından aslanlar geçirmiş
ve gömütünün kapağı hep açık olana?

Yedi tül ardında yazgı uşağı,
görüldüğünde tek boyutlu düzlüktür o
ve bağlanmıştır körler
örümcek salyası kablolarla birbirine
sevişirken,
iskeletin sevincini aklın yangınına
döndüren, fil kuyruğu gerdanlıklarla.

Yine de, o, zaman kedisi
pençesi ensemde, üzünç kemiğimden
çekerken beni kendi göğüne,
bir kahkaha bölüyor dokusunu
düşler maketinin,
uyanıyorum küstah sözcüklerle:
Ey, iki adımlık yerküre
Senin bütün arka bahçelerini
gördüm ben!

Şubat, 87

MAL DI LUNA

–Kadırgalar yokuşundan
inerek geldim, Dev Hanım
beni gülünüze alır mısınız?–

Bitimsiz bir kan tadıydı kutlanan;
Çarpık bir baharda
uzay değmişti bana,
Aşk sakatı kadınlar zorlukla
sürükleniyordu izlerken ben onları
sokaklarda, geniş bir duvara rastladı yüzüm
ve gözlerim başımda dağıldılar.

Bir elma bekleyişinde avlu kılmıştık çölü, ötede
Ay kamarasında çarpıştı kristal kafatasları,
kanadı
bulutlar
buluşunca...

Sonra, o tebelleş kahkahasıydı Odradek'in
kulaklarımızı zorlayan ve yakalanamayan.
Küçük ölümcül bir şakaydı
bir avazım yerde bir avazım gökte
gülüyordum örümcek minesine.
Çirkin kokular büyüsüydü; kayıptı ama gerçek,
Yayılmış bir çılgın dokuydu gök
yaralarını açmış,
Cam soyunuyordu şeffaflığını
azgın bir kuma,
Ülkenin çatırdıyordu sınırları
loş hatıralar cephesinde savaşırken.

—Dilenirken külrengi eşiklerde
hangi kök anladı dileğini
böyle ay gelgitinde yalpalayacaksın
dediler—

Kimse kıyamazken size,
Ah, Samurai yüzlü yengeçler, çoğalırken siz
Japon denizlerinde,
tanrıcıklar, çılgınlarca uzuyor tırnaklarım
Yiter kutsallık korkusuyla kesemiyorum;
Açıklayın, açıklayın haydi herşeyi,
Vurun baltayı bileklerime!

Düştük
ürkek bir tırmanışla geriye
bir mırıltı uzaya kaptırıldı.

Mart, 86 - Şubat, 87

GÖKKUŞAĞINDAN DARAĞACI

Şimdi'nin bedeni yok,
Yontuyor geçmiş bilgisiyle
gelecek belki olur diye taşı,
taşını kokluyor
yontu dağılıyor...

Şimdi'si yitik
bundan boyuyor
boyuyor evine aldığı
ağacın üzerine tüneyip
duvarını, tavanını, geçmişi
ve geleceği ve her yanını;
dal kırılıyor...

Şimdi'si yitik
diziyor diziyor notalarını,
göğe ışık üzerine boncuklarını,
ucuza getiriyor varlığını
sonsuzun sessizliğiyle
sonlunun gürültüsü arasında,
O bitirince kıyısında gezindiği
yol çöküyor...

Şimdi'si yitik
bundan yazıyor
yazıyor enine boyuna
içini ve dışını ve yeri
ve göğü ve suyu,
bindiği kadırga
o ince batıyor

Ağustos, 87

KARMELİTES THÉRÈSE

İstakozlar bağışlıyorlar size Thérèse,
Aradığınız babanız gözlerini bir mendille kapamış,
Bilemezken kimin kim olduğunu dokunursa;
Örtünün acısı size değiyor, yoksullukta
uçuşan cıva kuşlarına.
Çağırıyorsunuz tanrınızı herşeyi içine çeken
yokeden ince bir kumluktan,
Yüreğinizin üzerinde bir küçük kese: ölünün ve
ölümün gözünden çalınmış bir damla yaş.

Diriminiz yakıyor kendinizi, çevrenizde lamalar,
alpakalar dansederken.
Eritecekleri dağa sürüklüyor rahibeler isminizi,
gözleri zirvede, arzulan daha aç,
İşte! Dudağınızdan sızan incecik kan
utkusu onların.

Özleyip de keşişler, "Tanrım ne soğuk" diye
yazmaya başladıklarında,
duyuyor ateş kuşu
doğuyor yeni bir Karmelites Thérèse.

Nisan - Eylül, 87

... Çocukluğun kendini saf bir biçimde
akışa bırakması ne güzeldi. Yiten bu işte!..

Ey, iki adımlık yerküre
Senin bütün arka bahçelerini
gördüm ben!

EVEREST

ISBN 975-289-356-2
9 789752 893566
www.everestyayinlari.com